URZICA

ANUL VI NR. 17 (119) * 15 OCTOMBRIE 1954 * 16 PAGINI 75 BANI

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

G.A.C. „Inainte" din comuna Berveni, raionul Carei, a obţinut o producţie la hectar de 1836 kg grîu şi 6782 kg porumb

S.M.T-istul: — Ei, tovarăşi, cum o duceţi în Gospodărie?
COLECTIVISTUL: — Păi, vezi şi d-ta! Avem „greutăţi" din ce în ce mai mari..

Desen de **IACOB LAZĂR**

SPECTACOL IN AER LIBER

de EUGEN FRUNZĂ

Pare adunat oraşul tot
La spectacol, astăzi, în oraş...
Un ciorchine-i piaţa, uriaş...
Scena aş privi-o şi nu pot... .

Ci stăpîn pe-aceste mari minuni,
Sus, pe-un umăr, falnic aşezat,
Rîde-n soare, dulce legănat,
Fiul meu de cinsprezece luni.

Un flăcău sovietic, dintr-un salt,
Mi-l urcă în slăvile cereşti —
Ai, de sus ce bine-i să priveşti!
Rîde puştiul, decît toţi mai 'nalt...

Şi flăcăul rîde netezind
Uşurel al pruncului picior;
Saltă ţîncu-n şea, triumfător,
Fluturîndu-şi buclele de-argint..

Fiule de cinsprezece luni,
Ştiu un monument: ţinînd la piept
Un copil — şi spada-n braţul drept,
Trece dîrz flăcăul prin furtuni...

Parcă-l văd acum pe-acel flăcău:
Azi pe umăru-i te ţine sus...
Sîngerînd el monstrul l-a răpus
Ca să vii pe lume, — odorul meu.

Mîngîie-l, copile, pe obraz,
Şi sărută-l lung... Şi-n limba ta
Spune-i că nicicînd nu vei uita
Minunatu-i suflet de viteaz...

„PREGĂTIRI DE IARNĂ"

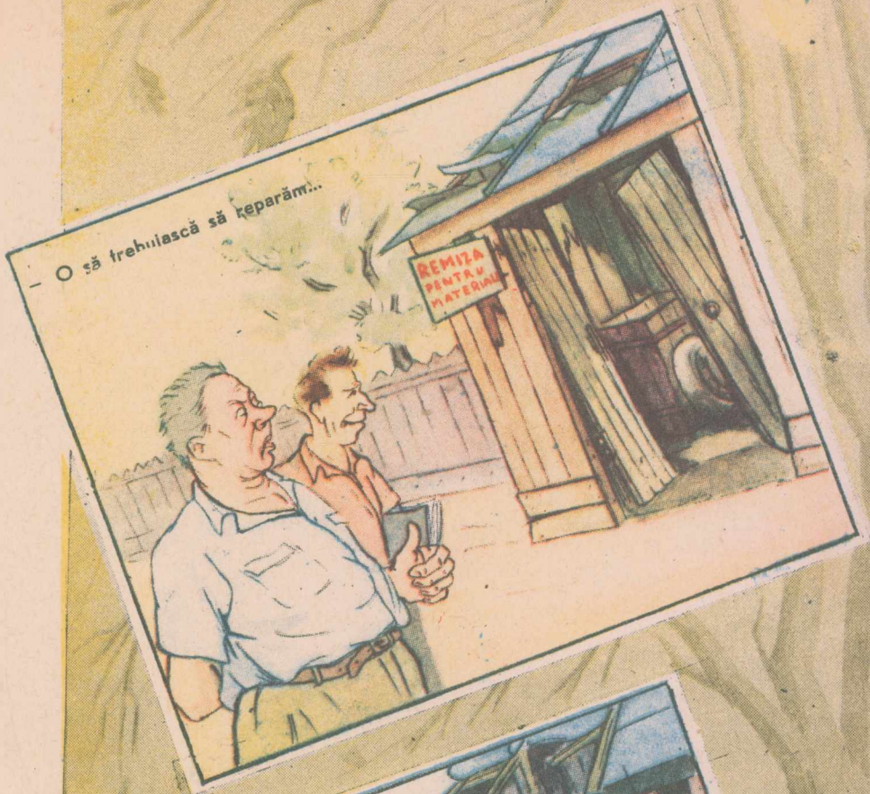

Desen de I. DAVIDESCU

STEAGUL

de MIRCEA ENESCU

Ieri s-au împărţit în gospodăria noastră avansurile. Dacă veneaţi nu v-ar fi părut rău. Aţi fi avut ce vedea.

Dar înainte de asta, patru sau cinci nopţi, cei din conducere n-au avut clipă de linişte. De socotit au socotit repede: fiecăruia după zilele de muncă. Treaba s-a încîlcit tocmai acolo unde părea să fie limpede ca apa. Chibzuisem noi să cinstim un colectivist fruntaş cu ceva, un steag, ori ce s-o hotărî. Pînă la urmă steag a rămas, dar prima dintre nopţi aşa a trecut: steag... ba nu steag, diplomă... ba nu diplomă, o văcuţă cu lapte... ba nu văcuţă, diplomă... ba nu diplomă, steag... Abia către cîntători ne-a venit nouă în minte lucrul la care se cuvenea să ne fi gîndit din capul locului, anume, să vedem — vorba Sultanei, mulgătoarea — „ce-o spune taica votul". Şi a rămas steag.

Dar treaba cea mai grea n-a fost asta. Vă spun: nici nu ştii, cîteodată, peste ce pocinog dai. Te aştepţi să-ţi cadă necazul, ori beleaua, ori netraiul în casă de oriunde, afară de partea cu pricina. Aşa şi cu noi. Am zis să fie steag, steag a rămas, însă după aia, cînd urma să hotărîm şi omul, ne-au prins năduşelile. Trei colectivişti aveau acelaşi număr de zile-muncă: Ilie Necula, Mitică Ispas şi Marin Dimancea! Noi, ca noi, dar socotitorului nea Ioniţă Burete, îi pierise glasul, şi rămăsese cu ţigara stinsă pe buză, clipind des cu ochii lui mici.

— Ce facem acum? Ai? Spuneţi-mi mie acuma ce facem?

— Le dăm la cîteşitrei. Altminteri n-ai cum.

— Păi, sigur, ca să ne iasă vorbe...

— Să nu le dăm la nici unul?

— Nu e politic.

— Atuncea, numa' unuia.

— Bun. Spune-mneatale cui, şi nu-mi mai trebuie nimic. Atîta să-mi spui: la cutare, ori la cutare, şi gata. Suflăm în lămpi, răsucim cheia şi mergem fiecare acasă.

— Da' ce te faci cu condica? Că văzurăm cu ochii ce scrie în condică: Ilie Necula, patru sute şi optzeci, Mitică Ispas tot asemenea, Marin Dimancea d-opotrivă. Ai?

— Chestia e că şade ruşine.

— Şade, şade, da fă-mneatale să nu mai şadă. C-o dată viu şi te-ntreb: cui dai? Să te văz ce zici.

— Şi nici ca să le dai la toţi, iar nu e politic. Ori e fruntaş, ori nu mai e fruntaş. Ce, nici d-atîta lucru nu sîntem în stare? Am făcut noi grajd cu ciubuce de ipsos sub coperiş, da-mite... Păi, nu veniţi la vorba mea? Nu şade ruşine? Ia să mai vedem o dată...

Şi găseam ca la început: Ilie Necula, patru sute optzeci, Mitică Ispas şi Marin Dimancea, tot patru sute optzeci. În cea de a doua seară nu dădusem înainte nici cu o palmă de loc. Intr-a treia, mai aflarăm un lucru: şi Stanca lui Volintiru tot patru sute optzeci de zile de muncă are! Discutam acolo, la sediul gospodăriei, pînă răguşam. Ne săltam în picioare, băteam cu pumnul în masă, tropăiam pe loc, fiecare rămînînd la ce-a spus. Scăparea ni s-a arătat tot din partea din care trebuia să ni se arate. A găsit nea Ioniţă Burete, socotitorul, că nea Marin Dimancea, care lucrase două săptămîni la săpatul unui puţ, are pentru munca asta „un coeficient de pericol", deci un surplus de timp.

Cuvinte grele, care ne-au potolit imediat. Stînd şi judecînd, aşa era.

— Cum adică, nea Ioniţă, ce vrei adică să zici?

— Cum v-am spus. Dacă adunăm, ar face patru sute şi optzeci şi una.

— Atunci s-a mîntuit. Ia steagu' nea Marin.

— Cum adică, nea Marin? O ziseşi şi-mneatale.

— Fiindcă are patru sute şi optzeci şi una.

— Dacă are, e bine. Da' de ce? Te-ntreb şi eu.

— Păi nu văzurăm? Coeficient de pericol.

— Ce mîncare de peşte e „coeficientul" ăsta? Şi uite aşa au trecut nopţile. Dar am făcut lucru trainic: nici n-am năpăstuit pe nimeni, nici ca să zici c-am dat cuiva o cinstire care se cuvenea altuia, iar nu se poate spune. Pentru că tovarăşul nostru de muncă, Marin Dimancea, „nea Marin" al nostru, e un om şi jumătate.

...Ieri, cînd s-au împărţit avansurile, să fi fost şi dumneavoastră acolo, aţi fi avut ce vedea. Nu vă mai povestesc ce chiote şi ce bucurie! Stanca îşi ştergea ochii cu marama. Ai fi zis că i-a dat un fir de fum în ochi. Fie, că şi toţi fumau, şi unde mai pui că numai ţigări de-a gata, nici unul răsucite. Mai tare ca toate a fost la urmă, cînd să primească nea Marin steagul din mîna preşedintelui. Pentru că aici treaba s-a mai încurcat o dată, o singură dată, dar era gata-gata să se încurce de tot.

Parcă îl văd pe nea Marin, acolo, între oameni, cînd preşedintele i-a strigat numele, şi l-a chemat să-şi ia semnul cu care îl cinstisem. Steagul era, cum ştiţi şi dumneavoastră, o fîşie de pînză roşie, cît palma de lată şi ascuţită într-o parte, aninată de o vergea rotundă care sta pe un fel de talpă, ca la paharele cu picior. Totul lucrat cu grijă, ca pentru un om de inimă şi nădejde cum e nea Marin Dimancea. Iar pe pînza roşie, cusut cu fir de mătase gălbuie, numele lui.

El s-a ridicat din scaun în mijlocul gălăgiei şi bătăilor din palme care nu mai conteneau. Toţi băteam din palme pe rupte.

— Ţin-te bine, nea Marine!

— Şi la anu' tot aşa!

Unde erau Viforenii să-l vadă pe fostul lor argat, acolo, în faţa noastră, cum îi tremurau colţurile gurii şi îi înfloriseră la rădăcinile ochilor boabe ca mărgăritarul?...

Marin Dimancea, fruntaş în gospodăria noastră, om cît malul, cu spinarea ca uşa de lată, nu ştia nici cum să se mişte, nici ce să facă. Preşedintele l-a sărutat pe obrajii amîndoi, încurcîndu-se în mustăţi, şi i-a întins steagul. Nea Marin n-avea ce face cu pălăria: o avea în mînă, nu găsea unde s-o pună. A pus-o atunci înapoi pe cap. A luat steagul în palmele lui late, cu o încetineală sărbătorească, l-a privit pe toate feţele şi a spus doar atît:

— Cam mic.

Noi rîdeam cu lacrimi. El a cercat să-l vîre în buzunar, n-a încăput. L-a ţinut aşa cum îl apucase, şi a dat să coboare treptele de pe scena serbării, jos, între noi. Deodată s-a oprit şi s-a uitat la steag fără pic de zîmbet. Noi am tăcut unul cîte unul. Nea Marin a chibzuit cît a chibzuit, apoi i-a întrebat pe preşedinte şi ceilalţi de la masă, cu ţepii mustăţilor întorşi înainte, a harţă.

— Da' Lixăndrina?

Lixăndrina e nevastă-sa.

— Adică, Lixăndrina, de ce? Eu da şi ea nu?

Ioniţă Burete, socotitorul, îngheţase. Un tovarăş tinerel, de la gazeta regiunii, îşi ştergea de zor sticlele ochelarilor, hotărît să nu scape o vorbă din tot ce se spune.

— Ce e, mă, nea Marine?

— Eu n-am înţeles aşa. Ce, n-a muncit şi Lixăndrina cu mine? N-aţi citit voi aici: Marin Dimancea şi nevasta lui, Lixăndrina, au făcut patru sute şi optzeci şi una de zile? Atunci? Eu da şi ea ba?

Pe pînza steagului, cusut cu fir de mătase gălbuie, un singur nume.

— Dacă-i aşa, nu-l primesc!

— Stai, mă, nea Marine, la ce să te superi pentru atîta.

— Ba mă supăr.

Acuma nu mai ştiam noi nici ce să zicem, nici ce să facem. Poftim de înţelege-te cu nea Marin. Că de colţos şi căpăţînos îl cunoaştem noi bine, dar una ca asta nu ne-a dat în gînd c-o să se întîmple.

— Zi şi tu nevastă ceva. Că tu eşti cu buba. Poate ştii tu că n-ai muncit, şi d-aia taci.

Nevasta lui nea Marin, cu toţi ochii întorşi spre ea, pusese nasul în broboadă. Preşedintele întreba pe fiecare ce e de făcut. Nea Marin o ţinea una şi bună. Oamenii prinseseră iarăşi glas.

— Aşa, nea Marine, nu te lăsa!

Ne-am sfădit acolo încă un ceas bun. Şi nu ştiu cum l-am fi împăcat pe nea Marin dacă nu s-ar fi ridicat din bancă Sultana, mulgătoarea.

— Scriu eu numele Lixăndrinei!

— Acuma?

— Acuma.

...Am răsuflat toţi şi am stat la locurile noastre. Nu v-ar fi părut rău nici dumneavoastră să fi fost de faţă. Aţi fi avut ce vedea. Dacă vă e drumul pe la noi, vă aşteptăm anul viitor.

Desen de GH. POPESCU

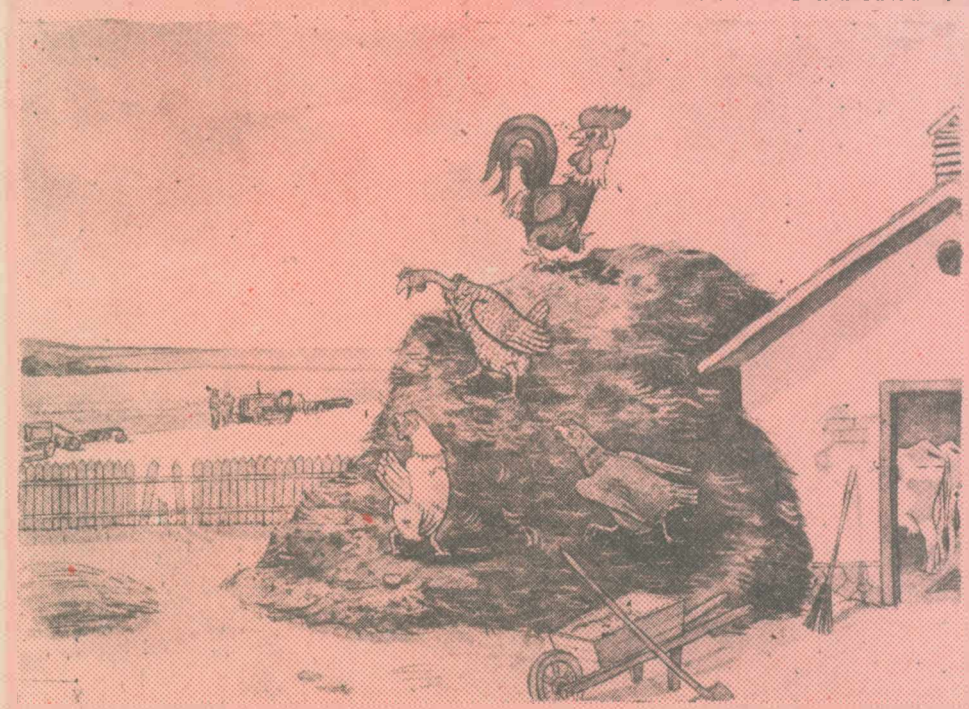

COCOŞUL: — De ce vă alarmaţi atît, credeţi că ne vor lua gunoiul să-l pună în brazdă? Nici nu se gîndesc, el aşteaptă îngrăşăminte chimice!...

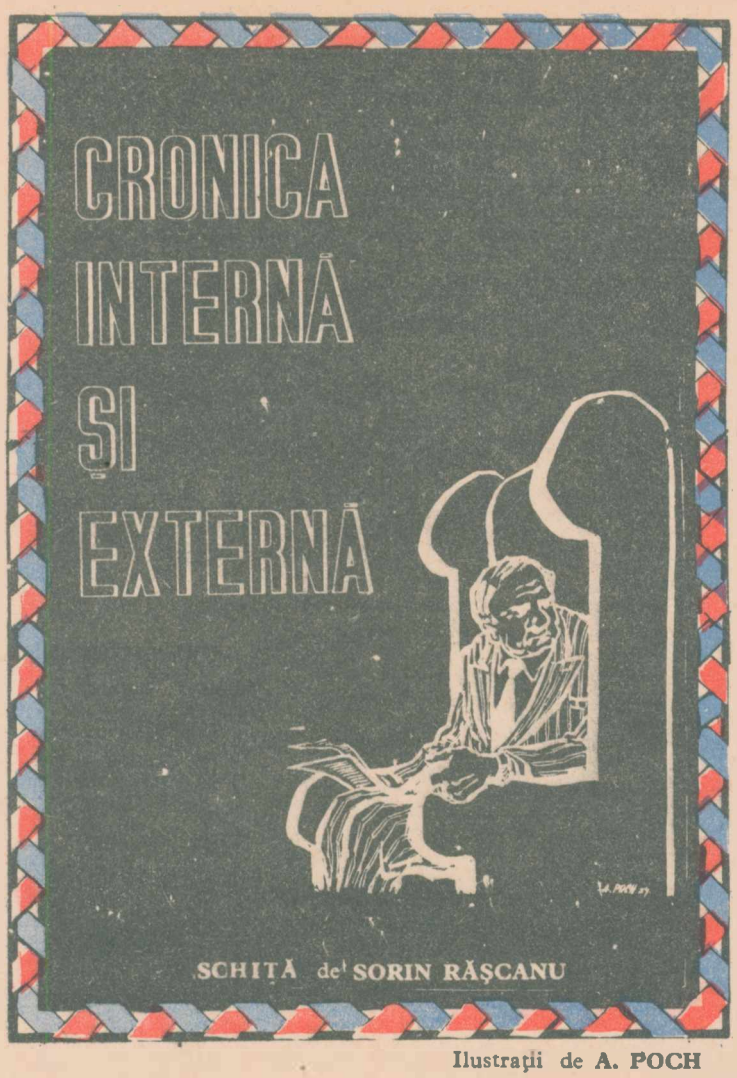

Ilustrații de **A. POCH**

— Coane Griguță, să trăiești!

— Bonjur, Mișule! Ei dar n-ai mai fost cam de mult pe la mine. Ia loc, aici în fotoliu... Stai măi, vezi că te-așezi pe pisică... dă-o-ncoace...

— Poftiți... Mai trăiește, coane?... O fi tare bătrînă...

— Hai Mitzi... Asta moare o dată cu mine, mă...

— Așa-i coane, că, după cum văz, nici ea nu mai are mult... Parcă boleşte...

— Simte, mă! Simte și ea durerea stăpînului... Animal credincios... Numai ea mi-a mai rămas... animalul ăsta...

— Și eu, coane...

— Ei da... Dar tu ce mai învîrteşti? Tot la cooperativa aia, gestionar?

— Nu coane... m-a demisionat.

— De ce, mă? Te-au mirosit la autobiografie?

— Nu coane... La zahăr și la ulei... Știți, din care v-am adus cu 15 lei kilu'...

— Luai scump, mă...

— Luam coane, că uite acu' ce mă costă! Proces, avocați, martori... Și asta pentru 50 grame lipsă la cîntar...

— Cum, mă, numai pentru 50 de grame?

— Da coane, zău! M-a prins cu sacul cînd îl aduceam seara acasă...

— Cu sacul de 50 grame?

— Păi, nu vă spun? Cu ăla! Că erau 50 de grame de la 1000 de kile. Că aveam cîntar cu deget! Știți dumneavoastră! kilu' și degetu', kilu' și degetu'...

— Ca pe vremuri, cînd aveai circiumă și coloniale...

— Eh, coane! Nu-mi mai adu' și dumneata aminte! Țineți minte? Era peste drum de fabrica dumneavoastră.

— Taci, Mișule, nu-mi pomeni de fabrică! Mă doare, mă! Uite, o văd, parcă-i azi! Clădirea mare din cărămizi roșii, coșurile înalte, fumegînde, de se vedeau din centru... Și de-aici se vedea, că era aproape.

— Și azi se vede, coane...

— Se vede mă, dar azi e departe.

— Cum, coane, că doar dumneavoastră nu v-ați mutat și fabrica tot acolo e!

— Da, mă, numai că eu nu mai sînt acolo! Sînt alții! Ei! Ăștia de mi-au naționalizat viitorul! Of! Of! Of!

— Că bine zici, coane!... Da' ai noștri de la „voce" nu mai zice nimic?

— Vocea? zice, mă, zice!

— Parcă spuneați că face armata aia mare bancherii din toate țările... Nu știu cum naiba li ziceați... Ca alfabetul...

— CDE?

— Exact!

— S-a dus, Mișule! Ne-au trădat francezii!

— Cum, coane, bancherii dumneavoastră?

— Nu, mă, ei săracii au vrut! Bancherii și ăia marii au vrut! Restul n-au vrut!

— Cine, coane, subalternii?

— Da, mă!

— Păi de ce nu i-a concediat, coane?

— Ești prost, Mișule!... Nu pricepi politică...

— Păi, coane... explică-mi și mie! Că eu, vorba aia... Mă văd cu unul, cu altul... Chiar dumneavoastră ziceați! Unde pot și văz că e cazul, arunc o vorbă! Spuneați că asta-i datoria noastră! Ce spune „vocea", noi să șoptim...

— Lasă mă, pe asta n-o mai șopti! S-a ales praful din toată afacerea!

— Și cum s-a putut, coane? Are subalternii atîta putere?

— Sînt mulți, Mișule... Sînt toți!

— Ai naibii, coane! Îi leagă, îi închide, îi condamnă, și tot mai rămîne destui ca să ne bage bețe în roate! Tțțț!... Și ai noștri se lasă, coane?

— Mă... ce să-ți spun? De lăsat nu se lasă... Că e interesul lor... Toată afacerea e să-i pună pe picioare pe nemți.

— Pă ăia de-l au cancer pe Adenauer?

— Cancelar, mă, blegule, nu cancer!

— Așa, cancelar, că eu nu prea le cunosc la d-astea... Și cum e, coane, îi pune sau nu-i pune?

— Încearcă mă, dar nu-i lasă!

— Subalternii?

— Ei!

— Arză-i-ar focu'! Păi, de ce, coane? Că nemții e băieți buni! Noi doar am lucrat cu ei! Cîștiga ei, dar te lăsa și pe tine să faci un ban!

— Mie-mi spui!

— Țineți minte colonelul ăla? Ăla militărosu', care cu dreapta zicea „Heil" și cu stînga număra miișoarele! Cu două degete le număra, al naibii!

— Von Staub!

— Așa, von Staub! Un vagon de cearceafuri mi-a vîndut ăla! Și nu se tocmea! Vorbea scurt, militărește: „Cît?" „Atît." „Dă-i", „Ia-i!" „Heil!" Și gata treaba! Așa era ofițerii, mai toți! Cînd era să dea foc, dădea foc, cînd era afacere, afacere!... Ei, săracu' von Staub... Acum, se pare, l-au închis pe viață, nu?...

— Da, dar a făcut cerere de grațiere la americani și e general!

— Zău? Ei bravo! Păi nici nu se putea altfel. Acu', ce făcea cu noi, face cu americanii! Cît? Atît! Heil!

— Da, mă Mișule, dar ce ai tu din asta? Ce am eu?

— Așa-i! Trebuie neapărat să-i pună pe roate!

— Pe șenile, mă!... Acu' vor să facă altă combinație! N-a mers cu CDE-ul, o întorc altfel!...

— Nu știu cum o-ntorc ei, coane, dar văzui că în vară o pățiră la Geneva, mai înainte o feșteliră în Coreea, păi ce facem? Că ăștia aici, văz că are alte griji! Cu aprovizionarea de iarnă, cu școlile, cu lemnele, acu' văz le face aragaze, tigăi, crătiți, le-a dat și taxiuri noi-nouțe, pictate cu șah, uite, numai d-astea! Vorba ceea: Ăia piere și ăștia se piaptănă!

— Lasă-mă, Mișule, că mi-e rău...

— Dar ce-aveți, coane, v-ați îngălbenit... Păi, nu-i așa, coane? Nu-i vezi pe ăștia de aici? Fotbal, șah, teatru, filme, sărbătoarea recoltei, carne la liber, piața plină, premii de stat, emeriți, restaurante noi, concedii de odihnă, ulei la liber, pe mine mă prinde cu mîța-n sac, păi ce-i asta, coane? Coane Griguță... Ce ai, coane Griguță?... Coane... Coane Griguțăăă!... Nu mișcă... Coane... Nu-mi fă una ca asta... Așteaptă să plec eu, și mori pe urmă... Te rog, coane... Că o să spună că ți-am făcut eu ceva... Aoleu... Adică nu... inima-i merge... a, uite c-a deschis ochii... Aoleu, coane, ce spaimă am tras...

— Mereu, mereu am amețeli d-astea, mă Mișule... Mă ia cu leșin...

— Și de cînd ați rămas cu beteșugul ăsta? E din născare, sau l-ați căpătat pe drum?

— Pe drum, mă...

— Și n-are leac, coane?

— N-are, mă!

— Nu se poate...

— Ba da, mă...

— Cum, coane Griguță, azi e leacuri pentru toate! E de la inimă?

— Nu!

— De la ficat?

— Nu!

— De la reumatism?

— Nu!

— Atunci de la ce, coane?

— De la naționalizare, mă...

— Aoleu... Atunci așa-i... N-are leac...

AUREL FELEA

La bufetul cu proverbe

Ilustrație de B. GĂNESCU

Am o foarte mare stimă pentru omul care pune
In orice activitate cîte-un strop de-nțelepciune;
Deci l-admir pe-acela care, fără multă limbuție,
Minuiește zicătoarea, ca pe o filozofie...
Prin urmare simt în juru-mi ale-nțelepciunii sfere,
Oridecîteori mi-e sete și mă duc să beau o bere...
Frecventez de-o vreme-ncoace... „filozoficul" bufet
Așezat pe strada Carol Davilla și zis „Brădet".
Cînd afirm că-i „filozofic", mă gîndesc la ospătari,
Care printre „vine-vine" „două mici și patru mari",
Printre „inc-o baterie și o porție de șuncă",
Dau dovezi nenumărate de... filozofie-n muncă,
Fiecare vorbuliță ce-o rostesc cu drag, fratern,
Exprimînd o-nvățătură și un adevăr etern...
Dacă-i spui așa, de pildă, unui ospătar de-aci :
— „Frate, cînd îmi iei comanda? Stau de-o oră și nu vii !"
El se uită lung la tine, ca un mare înțelept,
Clatină din cap, pe gînduri, pune mîinile la piept
Și-ți răspunde cu blindețe: — „Nu te supăra degeaba!
Nu știi, măi tovărășele, cum că „graba strică treaba ?"...
E impresionant la culme calmu-acesta exemplar,
Înțelept, budist, serafic, infinit și ospătar.
Insă dacă-ți ieși din fire și,gălăgios, insiști,
Se apropie de tine — dîndu-și seama că exiști —
Ospătarii unității, „filozofi" și dumnealor,
Responsabilul în frunte, de asemeni gînditor,
Și-ți arată cum și ce fel, biologic și normal,
Dumneata, ca om, faci parte tot din regnul animal,
Iar ca să pricepi mai bine despre ce e vorba-anume,
Iți citează și exemple, pomenind cîteva nume
Ale unor patrupede, de altfel folositoare,
Demonstrîndu-ți că matale ai cu ele-asemănare !...
Chiar de n-ai timp mult de știință, vrei sau nu vrei, tot i-asculți
Fiindcă tu, elev, ești unul, iar profesorii-s cam mulți !...
Ca-ncheiere, ospătarul care ți-a servit gulașul,
Iți servește încă una : „orice naș își are nașul"...
Cuminți și totdeodată mult mai cult ca la sosire,
Așteptînd, privești tejgheaua cu pahare și clondire
Și deodată ce vezi? Țapii, după ce au fost spălați,
Nu-s complet goliți de apă și în spălător vărsați,
Ci deasupra li se toarnă, ca să-i bei mai cu plăcere,
Peste jumătate apă, patru degete de bere...
Uite, frate! Vasăzică de-aia am crezut aseară
Că mi-au dat în loc de bere, bragă niteluși amară !...
Indignat din cale-afară, am chemat iar ospătarul,
I-am spus c-am văzut manevra petrecută cu paharul
Și că-i o nerușinare ce se face la tejghea :
El, privind iar... „filozofic" toată supărarea mea,
A rostit : „Nu știi pesemne vorba veche din popor :
„Băutura cea mai bună este apa de izvor !"
Doar o singură zicală celor de mai sus le scapă :
Țapul... vreau să zic „ulciorul... nu prea merge mult la apă!"..

In multe din romanele autorilor noștri, sărutul și orice manifestare de dragoste între eroi sînt interzise.

Desen de V. VASILIU

— ...
— Fii cuminte, ne vede autorul...

O NOUĂ STEA PEDAGOGICĂ

de MARTIN DAWER

Întregul nostru corp didactic va fi desigur încîntat să afle că, din mijlocul lui, a răsărit o nouă stea pe firmamentul pedagogiei universale. „Steaua" este tovarășa directoare Sălăjan Iuliana, iar „strălucirea" ei se revarsă asupra Școlii elementare nr. 2 din Reghin ce cu onoare (era cît p-aci să scriu cu „bătaie") o conduce.

Credem că nu ne facem decît datoria, contribuind la cît mai larga popularizare a metodelor educative Sălăjan-Iulianiste, așa că vă vom arăta pe scurt principiile fundamentale ale acestora.

1. *Dezvoltarea și stimularea însușirilor fizice ale elevilor.*

Călăuzindu-se după principiul „omul transformă natura" și nefiind satisfăcută de dimensiunile urechilor cu care natura l-a înzestrat pe elevul Grama Ion din clasa a IV-a, tovarășa directoare le stimulează creșterea, depunînd eforturi serioase pentru dezvoltarea lor, prin aplicarea tratamentului extensiei manuale. Proasta circulație a sîngelui a aceluiași elev este de asemenea stimulată prin masaje cu palma deschisă pe obrazul micului pacient.

2. *Memorizarea materiei prin întrebuințarea în viața de toate zilele a denumirilor ce trebuie reținute.* De exemplu, la zoologie, tovarășa Sălăjan obține bune rezultate, strigîndu-și elevii după catalogul zoologic al animalelor domestice, adică: „boule", „măgarule", „porcule", etc.

3. *Dezvoltarea spiritului gospodăresc* se obține prin :

a) trimiterea elevelor după cumpărături curente. De pildă : elevelor Roncean Rodica și Balog le revine sarcina achiziționării făinei necesare tovarășei directoare, de la magazinul Alimentara, în timpul orelor de curs. Sau prin :

b) prepararea plăcintelor la școală din materii prime aduse de micii învățăcei. (Gurile rele susțin că o parte însemnată din făina de plăcintă ar fi luat drumul cămării tovarășei Sălăjan, dar acest lucru, nefiind dovedit, preferăm să-l trecem sub tăcere).

4. *Școala este propriul meu cămin* este un alt principiu al zeloasei educatoare. Și, într-adevăr, nu face nici o deosebire între personalul școlii și personalul său. Astfel femeia de serviciu, Pop Maria, îngrijește în aceeași măsură și de școală, și de locuința directoarei.

5. *Școala trebuie păstrată în cea mai perfectă curățenie* prin :
— obolul elevilor care aduc motorina necesară curățeniei, avînd în vedere că petrolul repartizat școlii elementare este achiziționat de conducătoarea acesteia, pe cont și folos propriu.

Desigur că o asemenea activitate inovatoare nu poate rămîne nerăsplătită. Și nici nu rămîne! Tovarășa Sălăjan, pe deplin conștientă de neprețuitele sale calități, are grijă să se autopremieze.

Din înșiruirea sumară a celor de mai sus, orice profan își poate lesne închipui ce contribuție uriașă s-ar aduce tezaurului pedagogiei universale, dacă tovarășa Iuliana Sălăjan s-ar decide să-și imortalizeze metodele și bogata sa experiență, într-un volum. Cartea s-ar putea numi eventual: „Ce trebuie dezvățat urgent" sau „Trezirea la realitate".

Hai să facem umor

— Dumneata ai umor...
— In sfîrşit...
— Nu, nu... Ai, ce mai încoace-încolo. Ai, slavă domnului. Şi în materie de umor, dă-mi voie să mă pricep.
— Să zicem că am.
— Of... o să te omoare modestia. Dacă îţi spun eu că ai, s-a terminat.
— Bine — zic — am. Şi?
— Păi, asta e: ai umor şi taci. Nu spui nimic.
— Ba spun, dar...
— Ne... ne... nu aşa. S-o spui răspicat. Să scrii.
— La nevoie, spun.
— Cum „la nevoie"? Nevoie avem oricînd.
— Zău?
— Mai e vorba? Dacă-ţi spun...
— Ei şi?
— Cum „ei şi" frate? Cum aşa „ei şi"? Trebuie să scrii... Nu mă întrerupe... Trebuie să scrii. Asta-i.
— Am înţeles. Bine. Nu te mai osteni. Am să scriu.
— Să scrii.
— Dacă zici că am umor.
— Cum „dacă zic". Ai! ai şi pentru alţii.
— Bine... am... dar...
— Nimic... scrie. Adu schiţa. Nu sta. Ţara întreagă este un şantier. Nu simţi că eşti izolat? Intră în mijlocul maselor, ascultă, prinde, biciuieşte, rîzi de ticăloşi, de farfarale...
— Bine, bine... s-a făcut.
— Nu, nu aşa. Angajament: cînd dai materialul?
— Păi...
— Nici un păi. Poimîine aştept.
— Oricum... e o muncă de concepţie... de inspiraţie...
— Asta spun şi eu... Vezi, ascultă, trăieşte, scrie. Vorba aia: trage spada, împunge-i.
— Atunci?
— Atunci, gata. Sîntem în 3 decembrie. Peste trei zile îmi vii cu schiţa...
— Vezi că...
— Nimic... Pe ziua de... să zicem... 6, hai? eşti la mine. Revista apare la 25... Nu uita...

2

— Sîntem în 6 decembrie. M-am dat la farfarale. Tare, tare de tot.
— Bravo. Te-ai ţinut de cuvînt. Revista apare la 25. Treci pe la 27—28.

3

— Ziceai parcă la 27—28.
— Am zis, dar am uitat sărbătorile de iarnă. Noroc.

4

— Nu te superi...
— Nu mă supăr, dar şi tu... ce dumnezeu, se cunoaşte că eşti debutant... Ai răbdare...
— Sîntem în 19 februarie.
— Ei şi? Te-ai uitat pe fereastră?
— Aha... Din cauza viscolului?...
— Vezi bine... Cheamă-mă la 15 martie.

5

— Alo, tot eu.
— Numărul 2 a apărut...
— Bravo!
— ...Dar nu s-a putut. A intervenit ceva. Apare în numărul 3. Treci pe la 20 aprilie.

La 28 aprilie:
— Eu...
— Noroc. A apărut şi numărul trei, dar a intervenit...
— Ştiu.
— De unde ştii?
— De la tine. De rîndul trecut.
— Aha. Îmi place că...
— Mie nu-mi place deloc. Da-ştii? Deloc...
— Ei... nici aşa să n-o luăm... Aici nu-i rîşniţă. E revistă. Treci pe la 15 mai. Noroc.

6

Aveam de gînd să-mi iau un palton pe puncte. Poate că-i mai bine. Îmi iau un costum de doc.

7

— În numărul 6 apare sigur. Ştii, cu mai-ul, sînt o seamă de festive...
— Şi cînd apare? În care număr crezi că intră?...
— La 1 august. Treci pe la...
— Ştiu. Tot palton rămîne...
— Cum?
— Nimic. Am zis şi eu, aşa... o vorbă. Dacă-s umorist.
— Eşti? Şi noi avem...
— Ştiu.
— Bravo... Nu sta.
— Nu stau. Dar tot palton îmi iau.
— Te ţii de bancuri: Dacă-ţi spun eu că ai umor.

8

— Păi, ziceai că...
— Ziceam, dar şi tu crezi că revista-i aşa... vorba aia, te aşezi la masă şi...
— Ştiu. Uite că trece anul.
— Ce spui, frate? Extraordinar cum zboară vremea. Nici nu ne dăm seama că îmbătrînim. Şi totuşi, viaţa are acuma alt farmec, merită să fie trăită, şi eu...
— Vorba-i, îmi iau costum de doc sau palton?
— Vezi? Asta nu-mi place la voi ăştia, care vă pretindeţi umorişti... Cînd şi-a luat omul zborul, dă-i cu toroipanul. Măi, băiete, viaţa nu-i numai muncă, producţie, strung şi palton. Omul vrea şi dragoste, soare, şi, cum să-ţi spun...?
— Bine, bine, nu mă prelucra acuma... Ce-i cu schiţa?
— Schiţa... Himalaia... Everest-ul umorului?
— Nu înţeleg... Ce legătură are?
— Are... că parcă ai scris Comedia umană sau Divina Comedie. Ei, comedia naibii!
— Adică?
— Adică... aşa, că nu-mi văd capul de treabă. Crezi că am numai schiţa ta pe cap? Geme sertarul, auzi? Geme!!
Lucruri bune... şi n-am timp nici să mă uit la ele. Eu, ca prostul, am aruncat o piatră şi toţi deştepţii s-au repezit s-o scoată. Şi acum dă-i cu satira...
— Aşa?
— Aşa! Voi nu înţelegeţi că nu putem demobiliza oamenii? Umor, umor, dar nici aşa... cu toroipanul...
— Mai cu mănuşi, ai?
— N-am zis asta... Nu te repezi aşa...
— Ba mă reped... Să mai poftesti!
— Păi, nu spuneam eu... Voi nu vedeţi noul... Viaţa.
— A se slăbi...
— Ascultă... Sîntem şi noi opt în redacţie şi... înţelegi, mai scriem şi noi, şi...
— Am înţeles... Păi, dacă începeai cu asta, nu te mai supăram... Asta nu e noul... Asta nu-i nici măcar noutate, asta-i o poveste veche...
— Insinuiezi... Te rog...
— A se slăbi...
— Ce vrei să spui?
— Că abia d-aici încolo o să scriu satiră.

S. M. RUSU

Niţă Scandal pe teren!

Desene de **NELL COBAR**

ATLETISM: Aruncarea ciocanului.
NIŢĂ SCANDAL: — Nu-mi place sportul ăsta, dom'le! Plăcerea e să arunci tu din tribune, nu să arunce el...

— Băiete, sînt înfierbîntat! Dă-mi repede cinci sticle!
— Nu mai am; sînt goale!
— Da' cine ţi le-a cerut pline?

— Nea Niţă, cu portarul ăsta nu-i nimic de făcut: prinde tot!
— Atunci s-o prindă şi pe asta!

— De ce pleci, dom'le? Încă nu s-a terminat meciul.
— Pentru mine s-a terminat: am răguşit!

OUĂ DE RAȚĂ

de ȘTEFAN TITA

Întreprinderea industrială „Zorile"
Serviciul administrativ nr. 34524/5 aprilie 1954.

Către
Administrația gospodăriei anexe a
Intreprinderii industriale „Zorile"
Com. Ionești
raionul Băbeni — regiunea Pitești

Ca urmare a dispozițiilor Direcției generale, vă facem cunoscut că pentru o mai bună aprovizionare a cantinei întreprinderii noastre, am achiziționat un număr de 120 (una sută douăzeci) rațe outoare, rasa Pekin, de la tovarășul Pantelimon Bulancea, mic producător agricol, comuna Gălbiori, regiunea Iași.

Păsările vă vor fi livrate franco, direct gara Ionești.

Veți lua urgente măsuri pentru cazarea lor în cele mai bune condiții și pentru hrănirea lor după norme științifice, pentru ca rațele să poată oua de îndată și astfel să corespundă scopului pentru care au fost achiziționate.

Vă facem direct răspunzători de buna lor întreținere. Totodată, vă atragem atenția să expediați săptămînal pe adresa cantinei ouăle recoltate, pentru ca aprovizionarea cantinei care deservește pe oamenii muncii din întreprinderea noastră să nu lase de dorit.

Șeful Serviciului administrativ,
Gh. Dumitrescu-Tismana

Administrația gospodăriei anexe nr. 204 din 16 aprilie 1954
a Întreprinderii industriale „Zorile"

Către
Serviciul administrativ al Intreprinderii industriale „Zorile" București

Am primit adresa dv. nr. 34524 din 5 aprilie 1954 și vă aducem la cunoștință că transportul de rațe ce ne-a fost avizat a și sosit.

Deși starea generală a numitelor rațe nu este din cele mai înfloritoare, întrucît în timpul călătoriei n-au avut boabe suficiente decît pentru o zi, iar călătoria a durat cinci zile, plus o zi și jumătate staționarea în gara Ionești, am luat urgente măsuri pentru refacerea lor fizică. De îndată ce vor începe, conform dispozițiilor dv., să producă ouă, vom expedia, pe adresa cantinei, ouăle recoltate.

Administrator,
Vasile Murgeanu

Administrația cantinei Întreprinderii nr. 429 din 14 mai 1954
industriale „Zorile"

Către
Serviciul administrativ al Intreprinderii industriale „Zorile" Loco

Avem onoare a vă aduce la cunoștință următoarele:

Deși ne-ați avizat încă de la 5 aprilie 1954, cu adresa nr. 34525, că gospodăria anexă a întreprinderii noastre a primit un număr de 120 (una sută douăzeci) de rațe outoare rasa Pekin ce urmează a deservi săptămînal cantina noastră cu ouă proaspete, vă informăm că nici pînă azi, 14 mai, nu ne-au sosit ouăle respective.

Vă rugăm deci să luați măsuri urgente pentru remedierea acestei situații, întrucît în momentul de față nemaiputîndu-ne aproviziona cu ouă din piața liberă, ar urma din această pricină să sufere calitatea bucatelor pregătite în cantina noastră pentru oamenii muncii.

Gestionar,
Axente Pavelaș

Întreprinderea industrială „Zorile" nr. 39601/10 iunie 1954
Serviciul administrativ

Către
Administrația gospodăriei anexe a
Intreprinderii industriale „Zorile"
com. Ionești
raionul Băbeni — regiunea Pitești

Întrucît administrația cantinei noastre ne sesizează că nici pînă în prezent n-a intrat în posesia ouălor produse de cele 120 (una sută douăzeci) rațe Pekin, a căror primire ne-a fost confirmată prin adresa dv. nr. 204 din 16 aprilie 1954, vă invităm să ne comunicați de urgență cauzele acestei întîrzieri și ce măsuri ați înțeles să luați pentru înlăturarea lor. Vă facem direct răspunzători de orice perturbare intervenită în buna funcționare a cantinei.

Șeful Serviciului administrativ
Gh. Dumitrescu-Tismana

Administrația gospodăriei anexe nr. 402 din 22 iunie 1954.
a Întreprinderii industriale
„Zorile"

Către
Serviciul administrativ al Întreprinderii industriale „Zorile" București

Am primit adresa dv. nr. 39601 din 10 iunie 1954 și vă aducem la cunoștință cele de mai jos: cauzele pentru care pînă-n prezent n-am expediat pe adresa cantinei ouăle celor 120 (una sută douăzeci) rațe primite sînt următoarele:

1. Cu toate că mă ocup personal de întreținerea rațelor, avînd în vedere scopul lor, ele n-au început încă să ouă, deși, conform planului, această operațiune trebuia de mult începută.

2. Ne lipsește materialul lemnos necesar pentru confecționarea lăzilor necesare transportului ouălor în cele mai bune condițiuni. Așteptăm să ni-l procurați dv.

Administrator,
Vasile Murgeanu

Cantina Întreprinderii industriale „Zorile"

Condica de reclamații și sugestii

4 iulie 1954

În ultima vreme, cu toate măsurile luate de direcție, masa la cantină lasă foarte mult de dorit. Ar trebui să se cerceteze de către delegații comitetului de întreprindere cauzele pentru care nu ni s-au mai servit mîncăruri în a căror preparare intră ouăle.

Viorel Tudoran
strungar, fruntaș în producție

Intreprinderea industrială „Zorile" 7 iulie 1954
Direcția generală

Notă de serviciu

Către
Serviciul administrativ

Luați măsuri grabnice pentru îmbunătățirea mesei la cantină. Controlați zilnic felul în care se prepară felurile de mîncare și referiți personal asupra celor constatate.

Director general
Dumitru Stan

Tovarășului
Pantelimon Bulancea
Mic producător agricol,
comuna Gălbiori-regiunea Iași

Dragă néne Pantelimon,

M-ai băgat într-un adevărat bocluc cu rațele dumitale. Eu dacă ți le-am cumpărat, am făcut-o pentru că am vrut în primul rînd să te servesc pe d-ta, să te scap de ele, deși noi n-avem voie să ne aprovizionăm din sectorul particular decît în anumite cazuri. Mă rog, am aranjat și te-am servit. Ți-o spun, am făcut-o pentru d-ta în primul rînd, că ne cunoaștem de mult, și nu contează cadoul ce mi l-ai dat în raport cu ce te-am servit. De aceea ți-am și primit rațele d-tale leșești ca rațe de rasă Pekin. Mă rog, treacă de la mine. Vezi însă că rațele d-tale nu vor să ouă, deși ne aflăm în plin sezon înaintat de ouat. E drept că administratorul gospodăriei anexe nu se pricepe la păsări. E un contabil de care am vrut să scap. Se crede bolnav și-a primit bucuros să stea la țară, cu toate că habar n-are de creșterea păsărilor și porcilor. Totuși socot că omul nu are nici o vină în chestia asta. Răspunde-mi urgent ce-i de făcut. Poate știi d-ta vreun leac. Sărutări de mîini coanei Eleonora.

Nu mă lăsa. Te pup, al d-tale

Gicu (Gh. Dumitrescu Tismana)

Întreprinderea industrială „Zorile"
Serviciul administrativ 8 iulie 1954

Notă telegrafică de serviciu

Către
Administrația gospodăriei anexe
a Intreprinderii industriale „Zorile"-Ionești
raionul Băbeni — Reg. Pitești

Trimis lăzile cerute. Expediați urgent ouăle de rață. Situația serioasă.

Șeful Serviciului administrativ,
Gh. Dumitrescu-Tismana

Administrația gospodăriei anexe 9 iulie 1954
a Intreprinderii industriale „Zorile"

Telegramă

Către
Serviciul administrativ
al Intreprinderii industriale „Zorile"
București

Imposibil de executat dispoziția dv. telegrafică. Rațele nu ouă. Probabil suferinde.

Administrator,
Vasile Murgeanu

Intreprinderea industrială „Zorile" 17 iulie 1954
Serviciul administrativ

Notă telegrafică de serviciu

Către
Administrația gospodăriei anexe a Intreprinderii industriale „Zorile"
comuna Ionești
raionul Băbeni — Regiunea Pitești

Luați urgente măsuri ca rațele să intre în producție. Consultați zootehnician. Situația gravă. Direcția dat sever avertisment. Sînteți personal răspunzător de ouatul rațelor și expedierea ouălor la timp.

Șeful Serviciului administrativ,
Gh. Dumitrescu-Tismana

Administrația gospodăriei anexe 19 iulie 1954
a Intreprinderii industriale „Zorile"

Către
Serviciul administrativ
al Intreprinderii industriale „Zorile" București

Consultat zootehnician. Ouatul imposibil, rațele fiind toate de sex masculin, adică rățoi.

Administrator,
Vasile Murgeanu

Desen de V. VASILIU

McCARTHY: — Nu eşti deloc loial. Pe aceasta de ce n-ai epurat-o?
POLIŢISTUL: — Păi...
McCARTHY: — Ce păi. Nu vezi ce scrie? „Salată a la russe"!

M O R A L A

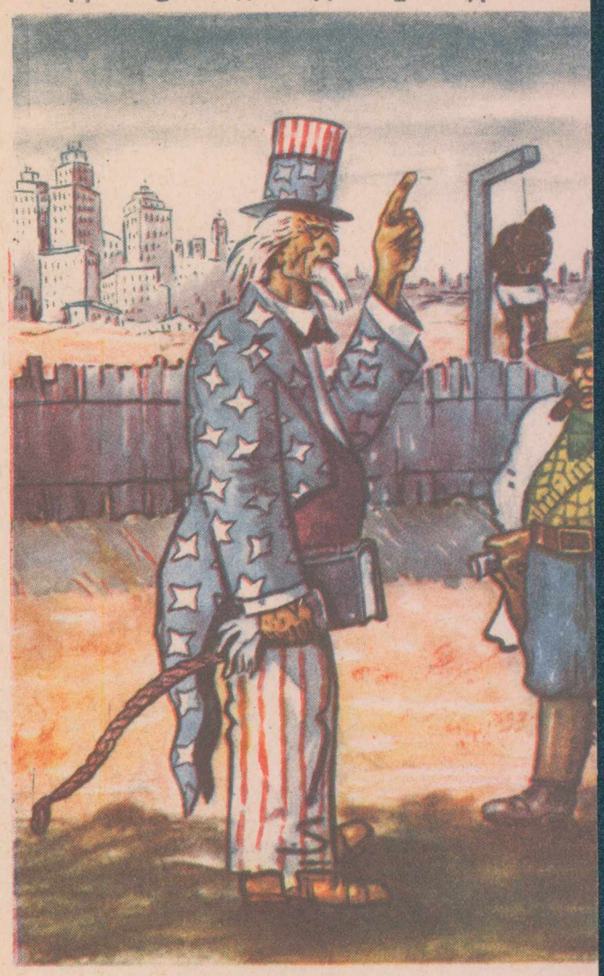

— Copii! Este o lipsă de cuviinţă şi mare

ACEI CARE NU RE

de D. ZASLAVSKI

Profesorul Lead O'Kork, cunoscutul arheolog şi istoric englez, a citit cu atenţie scrisorile de recomandare pe care i le-am înminat respectuos, şi, cu un gest larg, ne-a invitat să-l urmăm.

Cînd ne-am aşezat în fotolii, în mijlocul unui hol nu prea mare, dar primitor, ne-a spus:

— După cum ştiţi, domnilor, adun de mult mostre istorice de mărginire omenească, monumente de imperfecţiune extremă a minţii şi imaginaţiei omeneşti. Culegerea mea este foarte vastă, şi, atît cît pot să apreciez, n-o să vă ajungă vremea s-o cercetaţi cu de-amănuntul. De aceea daţi-mi voie să vă arăt o secţie care poartă denumirea: „acei care nu recunosc". Este vorba de cei care nu recunosc evidenţa.

— Dumnevoastră colecţionaţi proşti, profesore? — întrebă unul din noi.

Profesorul parcă se încruntă, parcă zîmbi.

— Nu-i chiar aşa, — ripostă el serios, — dar dacă ar fi să folosim acest termen cam grosolan şi neştiinţific, atunci, mai precis, aş spune: colecţionez pe cei care au rămas cu buzele umflate.

— Îi aveţi vii, sau în borcane? — ne-am interesat noi.

— Nici aşa, nici aşa. O să vedeţi imediat. Poftiţi.

Ceea ce am văzut semăna mai mult cu o sală de muzeu. Figuri de ceară, omuleţi confecţionaţi cu artă, în grupuri şi cîte unul, se înşirau de-a lungul pereţilor în nişte galantare de sticlă.

Profesorul se opri în faţa primului grup. Omuleţi în veştminte antice şi toge se uitau unul la altul cu ochii holbaţi. Pe feţele lor se vedea nedumerirea, necazul şi uimirea.

Profesorul începe:

— Aici puteţi vedea pe acei oameni de stat şi învăţaţi din vechime, care n-au recunoscut că Pămîntul are formă de glob, ci au afirmat că este plat ca o farfurie.

— Dar daţi-ne voie, profesore, — exclamărăm noi. — Asta nu-i prostie, ci ignoranţă! Chiar dacă numim asta mărginire, este o mărginire legitimă, istorică.

— Desigur că este ignoranţă, — fu de acord profesorul, — dar conform datelor ştiinţifice, oamenii pe care îi vedeţi nu recunoşteau forma de glob a Pămîntului, atunci cînd toată lumea o recunoscuse. Asta nu e numai ignoranţă, ci şi mărginire ce trece dincolo de orice limite.

— Cum s-a terminat povestea asta? — întreabă unul din noi. — Au recunoscut sau n-au recunoscut?

— Unii da. Iar alţii au fost bătuţi cu beţele în cap. În vechime ăsta era un mijloc prin care se insufla oamenilor simţul realităţii, dar n-a ajutat. Au murit şi n-au recunoscut.

Am trecut la un alt grup. Călugări în rase de diferite culori explicau ceva unui om bătrîn, care îşi trăsese fîstîcit tiara pe ceafă, şi se scărpina cu furie.

Profesorul explică:

— Aici este reprodus cunoscutul dialog istoric ce a avut loc în secolul al XVII-lea, la Vatican, cînd cardinalii au venit la Papa şi au spus: „ajunge, sfinte părinte, trebuie să recunoaştem că Pămîntul se învîrteşte în jurul Soarelui!" „Pentru nimic în lume! exclamă Papa. Nu-mi voi da cu nici un preţ binecuvîntarea." „N-ai decît să binecuvîntezi sau nu, dar tot se învîrteşte, toată lumea a recunoscut-o!" „Atunci de ce l-am ars pe Giordano Bruno?" spuse Papa. „Ei, am făcut o prostie, răspund cardinalii, nu sîntem primii şi nici ultimii". „Nu, încheie Papa, eu nu recunosc. N-are decît să se învîrtească, dar eu nu iau cunoştinţă de acest lucru."

Trecînd pe lîngă o serie de grupuri, profesorul se opri în faţa peretelui opus.

Un mic rege se agita în mijlocul biroului plin de portrete ale reprezentanţilor dinastiei. Dădea din picioare, rupea hîrtiile de pe masă şi îşi smulgea părul din cap. Miniştrii, respectuoşi, căutau să-l liniştească.

— Regele englez George al III-lea — explică profesorul. — Miniştrii caută zadarnic să-l convingă să recunoască noul stat: Statele Unite ale Americii. „Pentru nimic în lume, strigă regele. Niciodată, niciodată Anglia nu va recunoaşte SUA! Nu există asemenea stat, şi nici nu poate exista dacă eu nu-l recunosc!" „Majestatea voastră — spun miniştrii — nu puteţi să nu recunoaşteţi acest fapt istoric. Franţa a recunoscut, Rusia a recunoscut." „Iar eu nu recunosc! — strigă regele — Mor şi nu recunosc! Astea-s c
să ştiu de nici
— Ce situaţ
observarăm noi.
— Într-adevă
aşa, mai curînd
sorul. — Se întîn
semănătoare să n
ci şi preşedinţii
umor şi satiră.
Într-o piaţă, î
coloane, stătea u
nuit de mulţu
Întindea mîna în
riei universale.
împăuna de mă
comic în ţinuta
umfla în pene c
— Fostul pre
blici — spuse pro
Uniunea Sovietic
mult, dar el ţin
tă cuvintele lui
există, şi nu poa
mea nu va recun
— Întocmai cu
lea despre SUA
— Întocmai.
Rîdeam veseli
cocoş. Profesorul
Nişte omuleţi pi
expresie de neca
tau foarte emoţi
ticii încăpăţinaţi
re-l văzusem.
— Cei care nu

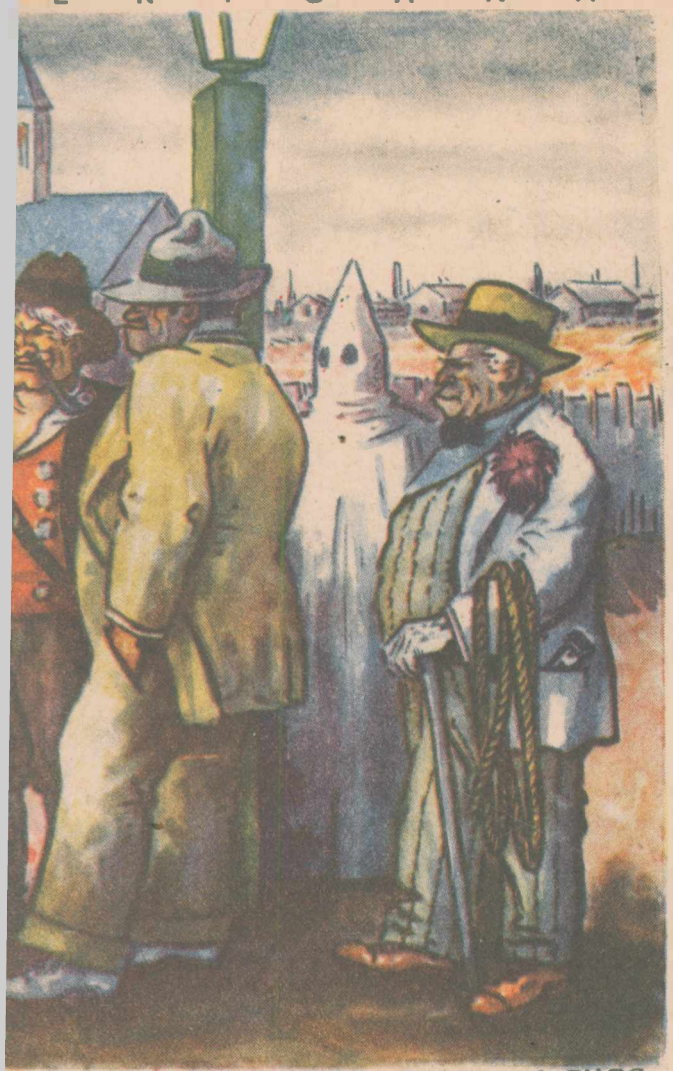

Desen de B'ARG

spînzuri un negru în faţa bisericii.

UNOSC

e şi nu vreau
tate!"
pentru rege,—

ste, ca să zic
onfirmă profe-
a în situaţii a-
ă numai regii,
ci e colţul de

case mari cu
o faţă neobiş-
ne şi mîndră.
drumul isto-
viitorul şi se
a ceva foarte
Cît o vrabie, se

nei mari repu-
Nu recunoştea
cunoscuseră de
ă nu şi nu. Ia-
Sovietică nu
Niciodată ţara
ea Sovietică"...
George al III-
n noi.

-l pe mîndrul
la ultimul grup.
ii holbaţi, cu o
pe faţă, se agi-
ninteau pe an-
l grup pe ca-

area Republică Populară Chineză, — explică profesorul. Grupul nu este încă terminat...

— Da, ziceam noi, examinînd cu un zîmbet stupidele figurine. Pe unii poţi să-i şi recunoşti. Ăsta-i senatorul Nowland, nu-i aşa? ah, ăsta-i mister Lodge! A... uite-l şi pe Mc Carthy! Spuneţi-ne, domnule profesor, aceşti oameni preistorici nu recunosc Republica Populară Chineză? Desigur că e ridicol. Dar recunosc ei oare că Pămîntul are formă de glob şi nu de farfurie? Recunosc că Pămîntul se învîrteşte în jurul Soarelui?

— Nu, —spuse profesorul — ei au o concepţie originală asupra lumii. Consideră că Pămîntul se învîrteşte în jurul S.U.A. şi nu are formă de glob, ci de plăcintă pe o farfurie întinsă. China este pentru ei partea extrem estică a plăcintei. Vedeţi că unul din ei şi-a băgat furculiţa în plăcintă, iar celălalt se pregăteşte să taie o felie.

— Dar o să se înece, profesore! exclamarăm noi.

— Fără îndoială, — făcu profesorul. Uite, bucata asta le-a şi rămas în gît. Priveliştea nu este din cele mai atrăgătoare.

Am început să rîdem. Omuleţului i se holbaseră ochii. Se îneca.

— Lucrarea nu e terminată, repetă profesorul. Veniţi peste o jumătate de an. Poate că şi ei vor recunoaşte ceea ce a recunoscut toată lumea.

Ne-am luat rămas bun de la primitorul profesor şi am ieşit în stradă, bucurîndu-ne de feţele simple şi înţelepte ale oamenilor vii.

(Din CROCODIL nr. 22/954)

Desen de VAL. MUNTEANU

PACTUL ASIEI DE SUD-EST: CÎRJA COLONIALISMULUI ÎN ASIA

AȚI VREA să le aveți?

Desene de **FRED GHENĂDESCU**

Unele întreprinderi, neglijînd aspectul obiectelor pe care le fabrică, dau produse urîte, care rămîn nevîndute.

— Cum negru cu albastru!
— Da! Fabrica „St. Plavăț" din Timișoara a creat acest model pentru persoanele optimiste, cuprinse de o tristețe pasageră...

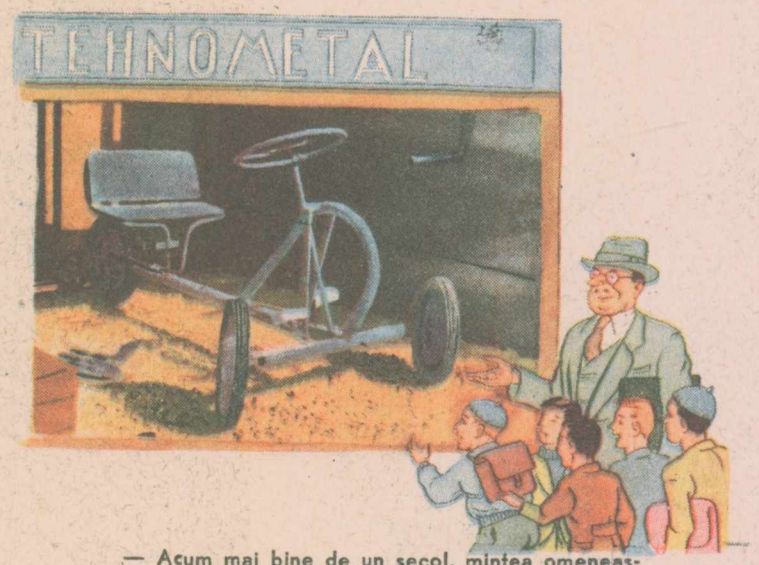

— Acum mai bine de un secol, mintea omenească a născocit acest rudimentar mijloc de transport.

— De ce le spune astora jucării?
— Probabil pentru că cei de la „Varga", din Timișoara, s-au jucat cînd le-au făcut!

— Tii! Ce noroc că am trecut prin fața magazinului „Galanteria", din București, calea Victoriei 25. Era să uit să cumpăr un castron de la „Ferometal".

Desen de **CIK DAMADIAN**

UN BASM... ADEVĂRAT

de SADI RUDEANU

— Critică ţi-a trebuit? Critică ai avut! Te-ai găsit tu deştept să te iei în beţe cu oamenii, că nu puteai să-ţi vezi liniştit de munca ta, de locul tău, de hîrţoagele tale, şi să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala! Acum ce faci? Hai? Spune, ce taci? Nu mai critici? Hai? Nu mai iei cuvîntul, deşteptule? Ai amuţit? Vorbeşte! Of!

Şi nevastă-mea a ieşit furioasă din cameră, trîntind uşa. Uite, aşa m-a frecat două ceasuri. Albie de porci m-a făcut. Dar tot degeaba. Ce, mă uit eu la ea? Nu mă-ntoarce pe mine din drum, nici cu carul cu boi. Auzi la ea, că să nu critic! Păi, cum să nu criţici, tovarăşe, cînd vezi lipsuri? Spune dumneata, poţi să taci? Eu nu tac! Fie el cine-o fi, eu de la obraz i-o spun! Aşa mi-i firea, n-am ce-i face! Nevastă-mea, că nu! Că să-mi ţin gura! Eh! De doi ani mi-i nevastă, şi n-am ajuns s-o schimb. Dar nici ea pe mine. Să vedem pînă la urmă care pe care. Ea zice una şi bună: „mă! dacă vrei să-ţi ţii serviciul, şi să ai viaţă bună cu toţi, să taci! Las' să critice alţii! Tu fă-te niznai, scald-o cum poţi, numai nu critica! Că pe urmă, îţi caută nod în papură, şi-ţi găseşte. Cîteodată, zice ea, poţi să critici. Dar pe ăi mai mici ca tine. Nu se poate? cît oi fi tu de mic, să nu fie şi unul şi mai mic. Pe ăla, da! Dar de ăi mai mari, să nu te apuci! Că, o fi ea critica bună, şi justă, o fi el omul de treabă, da-l usturăl Şi de ce, mă, să-l usture din cauza ta"?

Bate apa-n piuă, nevastă-mea. Că eu i-am spus-o: „asta-i teorie de şobolan. De cîrtiţă. Eu nu sînt cîrtiţă. Critic şi pe tata, dacă are lipsuri". Dar să vedeţi ce s-a întîmplat de data asta.

M-a mutat cu serviciul, la Uniunea regională a cooperativelor de aprovizionare şi desfacere din Suceava. Mi-a spus şeful: „uite, aici lucrezi, asta ai de făcut". Şi am început să muncesc. Trecuse cam vreo lună, de cînd eram acolo, cînd s-a convocat plenara. Analiza muncii. Eu, acum, într-o lună, văzusem multe. Şi bune şi rele. Dar se puteau îndrepta. Trebuiau numai scoase la iveală. Cînd am plecat de acasă, nevastă-mea m-a avertizat: „mă, zice, tu te duci la plenară. Să nu iei cuvîntul, că te omor! Că n-am nevoie să ne mute iar!"

La plenară, m-am aşezat în primul rînd. Că şi aici, ca peste tot, primele rînduri au rămas goale. Nu ştiu de ce cred unii, că dacă stau mai în fund, scapă de critică. De unde! Pe ăla de te critică, nu trebuie să-l vezi. Să-l auzi. Şi-l auzi şi din fund. Eu, cînd sînt în plenară, uit de nevastă. Şi atunci am uitat, aşa că m-am înscris la cuvînt. Am vorbit jumătate de oră. Şi am criticat. Pe unul, pe altul, pe mai mulţi, dar constructiv, aşa ca să nu-i demobilizez, să-i îndrept. Pe care l-am ştiut cu lipsuri, l-am criticat. Că şi eu, cînd am o lipsă şi mi-o spune, mă-ndrept.

După plenară, m-a chemat la el preşedintele. Pe el nu-l criticasem, că nu-i cunoşteam munca.

— Ia loc, tovarăşel m-a poftit binevoitor preşedintele.

M-am aşezat. Pe urmă, a început să mă întrebe. De cînd sînt acolo, de unde am venit, mă rog, de toate. In sfîrşit, cînd să plec, zice:

— Ştii, mi-ai plăcut, azi, în plenară. Eşti combativ! A fost just.

Am bîiguit ceva, în chip de răspuns.

— Dar ştii, a continuat preşedintele, pe tovarăşa Aştefănoaiei, de la Investiţii...Mai iart-o frate... E fată bună...

— Păi...

— Ei, hai, hai, nu fi chiar aşa de aspru, rîse preşedintele şi mă bătu pe umăr, tocmai pe nepoată-mea?

Nepoata preşedintelui! Ei, şi ce-i cu asta? Ce-are a face? Ce, nepoatele de preşedinţi trebuie să rămînă cu lipsuri? L-am lăsat pe preşedinte, n-am zis nimic, şi am dat să plec spre casă. Pe sală, inspectorul de cadre.

— Vrei să vii pînă la mine?

M-am dus.

— Tovarăşe, mă ia inspectorul, te felicit! Aşa oameni ne trebuie!

„Ei, îmi zic, îmi pare bine. Vasăzică am făcut bine ce-am făcut".

— E drept, am spus eu, că la dumneavoastră nu prea funcţionează critica! Am văzut în plenară că...

— Da, tovarăşe, mă întrerupe inspectorul, nu funcţionează! Oamenii nu critică! Şi nu ştiu de ce! Nu ştim ce să mai facem!

Şi şi-a desfăcut braţele, a disperare.

— Ei, lasă frate, zic eu, poate o s-o pornească oamenii d-aici încolo.

— Trebuie s-o pornească, tovarăşe! Trebuie! Că la noi, nu ştiu de ce, dar numai cu tămîierile umblă!

— Asta, aşa-i!

Şi-a aprins o ţigară, mi-am aprins şi eu.

— Şi ai spirit de observaţie, tovarăşe, a continuat el. Ai pus degetul pe rană! Ha, ha, ha...

— De ce rîzi?

— Ei... aşa! Mă gîndesc ce-o să mai plîngă nevastă-mea! Dar i-o trece ei!

— Soţia matale? De ce să plîngă?

— Păi, ai criticat-o, zîmbeşte inspectorul! Tovarăşa Bolohan Virginia de la Planificare...

Am înghiţit în sec.

— E soţia dumneavoastră?

— Da... Ei, dar lasă, nu-i nimic... Femeie, ce să-i faci? Plînge... Zău, tovarăşe, dacă ai şti cum le pune ea toate la inimă...

— Săraca.

— Da'... d-aia zic... Ştii... pe viitor... Nu că să n-o critici... dar... cine n-are lipsuri?... Aşa că... pînă mai învaţă... s-o mai lăsăm, tovarăşe... Nu?

Iar am bîiguit ceva neînţeles şi am luat-o repede din loc. Pentru moment am avut o îndoială: nu era mai bine să fi tăcut? Dar mi-am revenit repede! Nu sînt eu omul să-mi închidă gura o nepoată şi o nevastă! Nici nevastă-mea nu reuşeşte.

În drum spre casă, o văd pe tovarăşa Valeria de la Serviciul plan şi pe Grosaru de la Serviciul comercial. Aveau acelaşi drum spre casă. M-am apropiat.

— Mergeţi acasă?

— Da!

Amîndoi îmbufnaţi. Cine ştie, gîndesc, poate mi se pare.

— Bune-a plenarele astea! Încerc eu să deschid discuţia.

— Da! Grozave!

Supărat, Grosaru.

— Ce ai, frate? îl întreb. Dumneata ai fost lăudat.

— Eu da! izbucneşte el. Dar cu fiică-mea ce ai avut? De ce, tovarăşe?

Am încremenit.

— Fiica matale?

— Da, de la Comercial! E fiică-mea! Şi te-ai găsit dumneata s-o critici! La revedere!

Am rămas cu tovarăşa Valeria.

— Ce zici de asta, tovărăşico?

— Ce să zic? Prea te-ai luat şi dumneata de toţi! Acu', nu zic, poate cu ceilalţi ai avut dreptate! Dar cu Ciuraru Felicia de la „Achiziţii" ce-ai avut? Ţi-a făcut ceva? Ţi-a spus ceva?

Eu sînt un om calm. Dar de data aceea, am simţit că-mi pierd minţile. M-am oprit în loc şi am izbucnit:

— Tovarăşă Valeria! Dacă-mi spui că şi tovarăşa Ciuraru e fiica dumitale, mă împuşc!

— Stai, nu striga aşa, că nu e fiică-mea. Dar împuşcă-te liniştit: e soră-mea!

. . . . . .

A doua zi, dimineaţa, m-am dus glonţ la şeful meu: contabilul Strugaru. I-am povestit totul: cu nepoata, cu nevasta, cu fiica, cu rubedeniile... Omul m-a ascultat liniştit, apoi a ridicat din umeri.

— Ce vrei să faci? Asta este!

— Cum „asta este", tovarăşe contabil? am izbucnit eu. Ei, nu, să ştii că n-o să tac! Fie ce-o fi! Unde o să văd o lipsă, o s-o critic! Poftim, uită-te şi dumneata! Am cerut de ieri situaţia la Administrativ, şi tovarăşa aceea, nici nu ştiu cum o cheamă, iar m-a amînat.

Contabilul s-a ridicat în-picioare:

— Uite ce e, tinere! Toate ca toate, dar pe nevastă-mea s-o laşi în pace, că mă supăr!

Am leşinat. Cînd mi-am revenit, eram într-un fotoliu, în biroul şefului Serviciului plan, Prelipceanu. Discuta cu Mărăndel, şeful Serviciului comercial. Vorbeau de mine. Am mai ţinut, pentru o clipă, ochii închişi.

— Ce-a păţit? întrebă Prelipceanu.

— A leşinat, naşule, a răspuns Mărăndel.

„Mărăndel i-a spus „naşule" lui Prelipceanu! Deci şi ăştia"...

Am leşinat din nou. M-au trezit hurducăturile maşinii.

— Ţi-e mai bine, tovarăşe? face şoferul cooperativei.

— Da, tovarăşe Bălan...

— Ei, bine că ţi-a trecut... Şi vărul meu, Leviţchi, are slăbiciuni din astea...

— Leviţchi?

— Da, îl ştiţi dumneavoastră, celălalt şofer al nostru... E vărumeu... Da' ce ai frate?...

. . . . . .

Asta a fost. Cînd i-am povestit nevesti-mi, foc şi pară. Am tăcut. Ce era să mai spun? A plecat trîntind uşa, pe urmă a intrat iar. A început să se îmbrace grăbită.

— Unde pleci, soro?

— Mă duc!

— Unde te duci?

— Mă duc la preşedinte, să mă încadreze şi pe mine! Unde au încăput atîtea neveste, s-o găsi un loc şi pentru mine. La revedere!

Ce mă fac acum, fraţilor? Că vă dau în scris: o primeşte!

1-0

de **SILVIU GEORGESCU**

Ilustrație de **NELL COBAR**

Alde Filică Mănoiu bate-n tobă. Din cînd în cînd trage cu coada ochiului la trombonist. Un omuleț oacheș și îndesat, cu capul mic, aciuat ca o minge între umeri și trombon. Doi bani nu dai pe el. Da' suflă... să juri că-i numai fălci și bojoci. I-a luat pe toți. Și la marșuri, la vals, la... de toate. Numai el s-aude. Nici bietul Chițigoi, nici alde Sandu, nimic. Suflă săracii de i-au trecut nădușelile. Degeaba. Pui tu un amărît de clarinet, cu coș-cogeamite trombonu'?

Pe teren alde Perfuică se ține după unu' din Stămbeni. De trei ori i-a luat mingea. Și acum i-o ia. Degeaba sar și agronomul și Neală. Perfuică nimic. Cu ei de gît. Îi dă-nainte. Mai dă și-n minge...

Pe margine, ciorchine, satuntreg:

— Așa, mă!... N-o lăsa Perfuicăăăă!

Dracu mai ia aminte la muzicanți?! La trombon!?

Numai Tudorică Văluță, președintele gospodăriei, e mereu cu ochii pe ei. Cum se opresc din cîntat le face semn cu amîndouă mîinile să-nceapă din nou. Uite așa. Să vadă și raionul. Să nu-l mai critice că n-are grijă de partea culturală. Uite ici fanfară! Toți îmbrăcați la un fel. Fanfară cu tobă și trombonist. Nu ca la Stămbeni.

Mingea zvîcnește de colo-colo, printre picioarele jucătorilor. Uneori o mai ia și razna. Se duce întins spre partea unde se-mbulzesc ăi de se uită. Să te ții rîsete! Numai „raionul" nu rîde. „Raionul" e un tovarăș Țîntu de la „cultural". Mereu notează cîte ceva într-un carnețel. Și zgîrcit la rîs!...

— Hai Perfuică!... Hai, mă! Prețedintele e numai ochi. Chihotește ca un țînc gîdilat sub gușă!... Ia te uită la ai lui! Tot unu' și unu'. Tricouri noi cu „monugram", ghete... Să-l mai critice și-acum raionu'! Să-l mai critice că nu se-ngrijește de partea sportivă!!!

— Cine-i Perfuică ăsta? aude lîngă el „raionul".

— Contabilu' ăl nou. O grozăvie de contabil. Ceva „lux"! A jucat și la București... L-am luat în locul lui Mănoiu.

— Și Mănoiu?

— L-am trecut la tobă. Bătrîn. Nu poate înaintaș. L-am încercat. Degeaba.

Se oprește nițeluși ca să-i dea timp instructorului să-și însemneze în carnețel.

— Eh, zice, n-om fi noi fruntea pe raion... da' vorba aia, nici coada. I-am spus eu și lu' tovarășu' prim-secretar. Cînd m-au criticat. „Într-o lună, zic, gata! avem și teren și echipă!"

Se uită mîndru încotro îi fug jucătorii. Jucătorii lui!... Toți cu tricouri albe. Noi-nouțe. Nu ca ale stămbenilor.

— Da' terenu'? Lux, așa-i?... Var pe margine, ogoi în mijloc și porțile cu plasă. Ideea lu' Perfuică. Vă spusei c-a jucat la București.

* * *

S-au adunat nori. Au cioporît agale dinspre pădurea veștedă de porumb, posomorînd cerul cu aripa primelor adieri ale toamnei.

— O să plouă!

Alde Filică Mănoiu cască gura pe sus. După ciori. Au spuzit cerul păguboasele.

Cu ochii la ciori a uitat de tobă. Trombonistul îi dă cu cotul. Se-nfurie alde Mănoiu:

— Ce vrei, mă?... Vezi-ți de trombon, acolo!...

Mai departe le zice-n gînd:

De unde o mai fi venit și ăsta?... Adică, cum „de unde"? Nu l-a adus azi-săptămînă dumnealui, Tudorică Văluță, președintele, cu brișca de la Sămăileni, de la iarmaroc?... De-acolo a venit. Cînta cu „7 gîște", la lanțuri.

Nu știu cine a scos vorba că-l face „socotitor" la gospodărie.

Cată lung spre grupul în care e prețedintele. Ce i-o mai fi spunînd tovarășului de la raion?

Pe sus, mingea dă iama în cîrdul de ciori.

Trombonistul a ostenit. Își scoate binișor, cu grijă, umărul și capul dintre alămuri. Se uită la el prețedintele. Îi face semn. Degeaba. S-au oprit și ceilalți.

Numai alde Mănoiu a rămas cu toba mare atîrnată de gît. Ia te uită! Colo, pe teren, de una din porți se freacă de zor mangalița lu' Gîlbă. Pe unde-o fi scăpat?

Ei, găsi-l-ar să-l găsească de padoc!... Că de-un an și mai bine de cînd tot îl repară. Da' parcă ce-i chip să te-nțelegi cu Văluță?

Vin oamenii la el, îi zic, degeaba! Uite-așa-i întoarce!...

— Ce-aveți, mă, cu mine? O să-l reparăm. Am eu grijă. Momental m-au criticat la raion pe chestie sportivă. Facem un „Stadion"! Lux, mă!...

Cu grajdurile la fel. Ăl vechi abia se mai ține. Plouă prin acoperiș ca afară. S-aude c-o să-l repare. Să repare? Ce să mai repare la el?... Costă mai mult de cît ai face unu' din nou.

— Facem, mă! Zic eu să nu facem?... Să ieșim numai din iarnă, că p-ormă.... Momental, v-am spus cum stau lucrurile: stadionul și fanfara.

Vuiește terenul. Parcă s-a spart ceva, undeva...

—Goool! Au băgat stămbenii gol...

S-a speriat pînă și mangalița lu' Gîlbă.

— Ho, mă! N-o lăsați să intre pe teren!

Pe Tudorică Văluță îl ia cu amețeală. Broboane mari de sudoare se preling pe sub cozorocul de mușama al șepcii. Îi zice ceva în gînd lu' Perfuică. Numai el e de vină. De ce nu i-a dat mingea lu' Baboe?

Fanfara cîntă „mulți ani trăiască". Prețedintele le face semn cu mîna. Adică: „N-o lungiți, mă"!

Și tovarășul Țîntu ăsta, de la raion!... Ce l-o fi găsit? O ține una cu stămbenii.

— Au tehnică, stămbenii, zice.

— Or fi avînd, dar n-au echipament.

Și deodată se petrece ceva cu totul neașteptat. În mijlocul terenului, chiar acolo unde-i însemnat ogoiul, s-au ivit, speriate, două capre. Caprele gospodăriei. În urma lor, behăind, alte două, trei... Una are și talangă.

Fanfara cîntă înainte: „mulți ani trăiască!" Oamenii se tăvălesc de rîs.

Tudorică Văluță a înlemnit. Se face dintr-o dată roș aprins, din roș aprins, vînăt, iar roș aprins și tot așa.

Se aude numai talanga: danga-danga...

Și „raionul" colea.

Instructorul îi dă cu cotul.

— Ce e frate? Ce se-ntîmplă? Ale cui or fi caprele?... Ce cată aici?

Văluță caută o pricină, un răspuns, cînd, dinspre celălalt capăt al terenului, dau buzna într-un ropot năvalnic vaci, oi, capre, viței... tot grajdul, toată zestrea Goscol-ului.

După ele, învîrtind ciomege, văcarii.

— Păzea, mă! Ațin-te, Mitrică!... N-o lăsa, măăă!

Se oprește jocul... Sar jucătorii să gonească vitele.

Năucite, dobitoacele dau din colț în colț. De la o poartă, la alta. Ca mingea.

Tovarășul de la raion tot nu pricepe.

Numai tovarășului Tudorică Văluță parcă i s-a năzărit ceva. Vorbele de azi-dimineață, de la ședință, ale unuia din grăjdari:

— Ce să mai reparăm coșaru', tovarăș' prețedinte. Că pereții și-așa numai să te propțești nițeluși cu umăru' și... aleluia!

„Facem unu' din nou, ce mai?! Și asta cît mai degrabă, pînă nu ne-om pomeni cu „ghitele" în uliță."

Prețedintele trage cu coada ochiului la marginea portocalie a carnețelului ce mijește din buzunarul de la piept al instructorului.

Dar asta ce mai este? Parcă și pe dinafara terenului se petrece ceva. Chiar așa. Copiii, femeile, s-au repezit care-ncotro.

— Danga-danga...

— Fugiți, mă! strigă cineva. Au scăpat taurii!... Taurii, mă!...

Pe alde Mănoiu nu-l mai rabdă inima. Așa cum e, cu toba de gît, se năpustește pe teren. Strigă, amenință cu bătătorul... După el, girlă, și alde Sandu, Chițigoi, Pîrvu cu trompeta, toată fanfara. Fără trombon.

Se cască o roată mare la mijlocul căreia freamătă neliniștiți doi tăurași de toată frumusețea.

Într-un suflet, iacă și moș Inică, șeful grăjdar. Caută în grămada de oameni după prețedinte. E necăjit foc. L-a văzut și Văluță.

— Ce e, mă? Ce s-a întîmplat?

— Pe naiba, aia s-a întîmplat!... Vitele, ia!... Taurii!... S-a dărîmat grajdu'... Îi legasem p-amîndoi afară, de pălimari, zic, să nu se mai bată. A trecut copilu' lu' Iliuț și i-a-ntărîtat. Pălimarii putrezi... gata. Că de doi ani de cînd îți tot zicem să ne-apucăm de grajd. Dumneata o ții cu „momentalul". „Momental" s-a dărîmat grajdu'. Aia e. Acu să te văz...

Instructorul a scos carnețelul.

— Ședința n-o mai ținem mîine. O ținem astă-seară, tovarășe prețedinte. Aici e vorba de măsuri...

Pe teren, unul din tauri s-a apucat să dea ocol pe îndelete la una din porți.

Deasupra, agățat de bară, trombonistul.

— Fraților!... Aicea-s. Ajutor!

Flutură pe sus, în așa fel ca să fie văzut, ceva ca o batistă mare, roșie.

Trombonul i-a alunecat în plasa de dedesubt. Îl miroase taurul. Acuși-acuși alunecă și trombonistul.

Vin pușcă bouarii:

— Nea, mă!... Ptu!...

— Danga... danga...

Tudorică Văluță nu se lasă. Se ține scai de „raion".

— Nu sînt eu omu' ăla, tovarășe instructor. La mine — cum i-am spus și lu' tovarăș' prim-secretar — vorba e vorbă. M-ați criticat, am făcut!... Este? Am făcut teren, echipă de fotbal... am făcut fanfară... Da cu grajdu'? Cu grajdu' m-ați criticat? Nu m-ați criticat... Mi-ați spus numai. Atît, Păi vedeți? Cine-i vinovat?... Din partea mea, uite. de mîine mă las de fotbal, de fanfară și m-apuc de grajduri. Da' ce grajduri!? O să vedeți dumneavoastră!... Lux!... Să mă mai critice raionul că n-am grijă...

— Danga... danga... dan...

DICTIONAR URZICA

BIROU (cuvînt utilizat în expresia „din birou"). Exemplificare: Din birou, fără a cunoaşte realitatea de pe teren, dă uneori „îndrumări" Direcţia generală tricotaje şi confecţii din Ministerul Industriei Uşoare. Recent, a trimis fabricii de tricotaje „Varga Katalin" adresa nr. 11899, prin care pune numitei întreprinderi în vedere ca, pînă la 15 ale lunii, să introducă în procesul ei de producţie, metoda graficului orar. Dar fabrica nu s-a grăbit să asculte... îndrumarea. Pentru motivul că această fabrică aplica... de patru ani, metoda graficului orar. O aplica însă în producţie, nu... în birou.

*

MECANIC (cuvînt utilizat în expresia „a lucra în mod mecanic") Exemplificare: O carte poştală a plecat din localitatea Vasile Roaită, conform ştampilei, la 15 august. La Bucureşti, la Oficiul Tudor Vladimirescu, scrisoarea a mai primit o ştampilă: 18 august. Dar scrisoarea n-a plecat în acea zi la adresa destinatarului. A doua zi, funcţionarul respectiv, găsind-o probabil tot pe biroul lui, i-a mai pus o ştampilă: 19 August. Dar scrisoarea tot nu pleca şi funcţionarul o găsea pe semne zilnic pe birou. Aşa că i-a mai pus în continuare, în fiecare zi, cîte încă o ştampilă: 20 august, 22 august, 23 august. În total, cinci ştampile.

Dar vezi că în ziua de 21 august, scrisoarea n-a fost ştampilată! Faptul n-a trecut desigur neobservat. Şi pentru că acel funcţionar n-a pus şi ştampila „21 august", oficiul postal a hotărît, se pare, să-l schimbe şi să pună în locul lui un... aparat mecanic, perfecţionat, care poate ştampila automat, fără să sară vreo zi.

*

PROCES (termen veterinar): Indică relaţiile juridice dintre... vitele raionului Piteşti (care n-au încă un spital veterinar) şi tovarăşii: medic veterinar Vasilescu Trifan, inginer agronom Marinică Decen, şi inginer agronom Băloi Ştefan (care au transformat, în ultimii doi ani, în locuinţe personale, încăperile clădirii din comuna Mărăcineni, destinate iniţial — din 1952! — unui spital veterinar). Mai indică acest termen, relaţiile... veterinare dintre cei de mai sus şi instituţia ai cărei salariaţi sînt: Direcţia regională agricolă Piteşti. Această direcţie nu vrea ca numita clădire să fie staul pentru persoane, ci spital pentru vite. Şi s-a ajuns la... proces. Proces în toată regula, în justiţie! La prima înfăţişare, procesul s-a amînat. Au lipsit martorii: vitele care n-au încă spital veterinar.

*

VISCOL (termen juridic). Inculpat ale cărui fapte intră în prevederile codului penal. Exemplificare: Viscolul de astă-iarnă, care a depus mari cantităţi de zăpadă pe acoperişurile caselor, n-a menajat nici acoperişul modestei încăperi numite „Casa de ajutor reciproc a pensionarilor" de pe lîngă Sfatul popular al raionului Lenin din Capitală. Tavanul încăperii, sub presiunea zăpezii, a căzut, distrugînd puţinul mobilier şi... contorul electric din perete. După ce tavanul şi mobilierul au fost refăcute, s-a pus şi problema procurării unui alt contor. Deci Serviciul administrativ al Sfatului a cerut Serviciului contabilităţii să aprobe suma necesară. Dar şeful acestui serviciu, tovarăşul Ionescu Ovidiu, a refuzat, punînd — în două rînduri — pe actul de ordonanţare, cam următoarea rezoluţie: „Nu se aprobă. Suma nu poate fi suportată din buget. Ea va fi imputată celuia din a cărui vină s-a produs paguba". Şi, la ora aceasta, tovarăşul... procuror Ionescu Ovidiu face desigur formele pentru trimiterea... viscolului de astă-iarnă, în judecata tribunalului raional.

„PE TEREN"

Unele cronici cinematografice sînt necompetent scrise şi se limitează la a reda subiectul filmului.

Desen de **H. LERU**

— N-am timp acum. Trebuie să mă duc să inspectez arăturile şi S.M.T.-urile din raion, dar dacă vii după o oră mă găseşti aici.

Desen de **BENEDICT GĂNESCU**

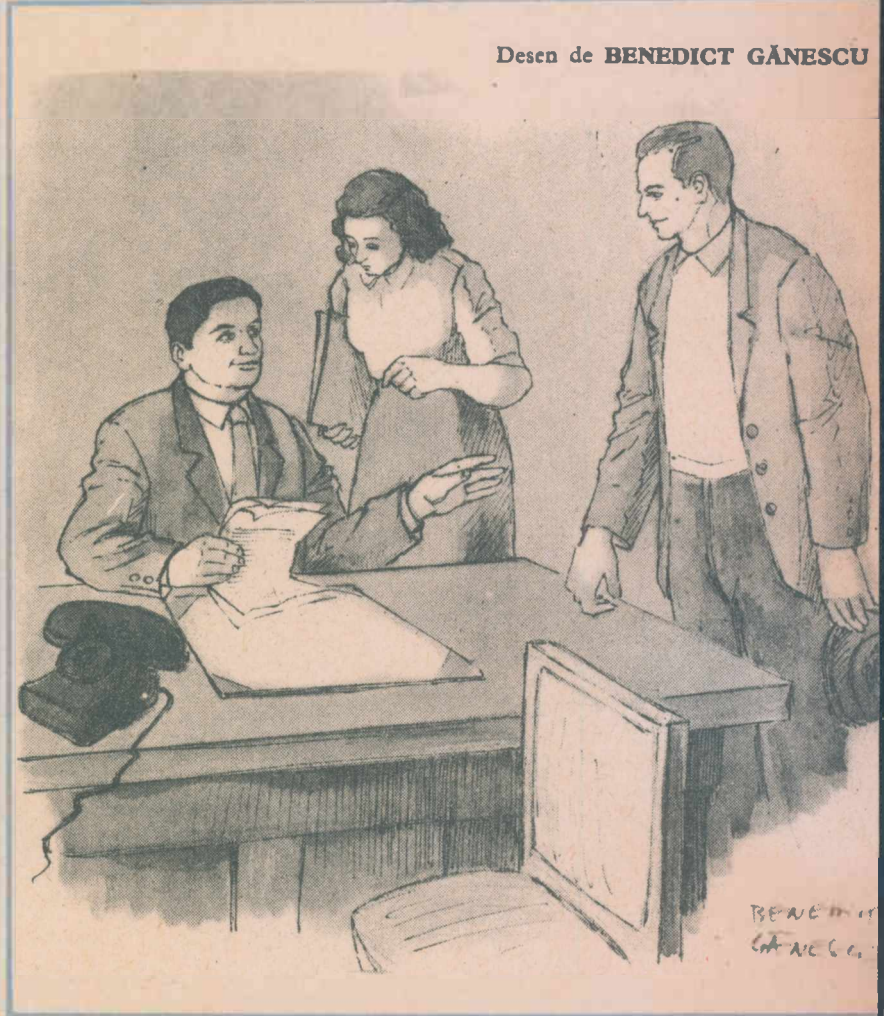

REDACTORUL-ŞEF: — D-ta ce calificare ai?
NOUL REDACTOR: — Specialist în probleme de igienă şi sănătate.
REDACTORUL-ŞEF: — Bun, ai să scrii cronica cinematografică...

— Parcă numai la voi la înfovărăşire a căzut ploaia! La mine e pîrjol!
— Ai dreptate! Obiceiurile vechi sînt un adevărat pîrjol!

Desen de H. DUMITRU

— Habar n-ai de nimic dumneata!
— Văd, n-am ştiut nici să-mi cresc copilul!

Desen de H. LERU

MAREA PUBLICITATE • MAREA PUBLICITATE • MAREA PUBLICITATE • MAREA PU

Viniete de S. BRIZEANU

Tovarăşul Bivolaru, preşedintele cooperativei „23 August" din comuna Băileşti, raionul Băileşti, anunţă onorata clientelă că deşi bucătăresele restaurantelor cooperativei, „Jiul" şi „Dunărea", au plecat în concediu, totuşi restaurantele funcţionează. Aceasta, datorită faptului că domnia-sa a luat ingenioasa măsură ca vînzătoarele de la magazinele de textile ale cooperativei să lucreze trei zile pe săptămînă ca... bucătărese. În consecinţă, date fiind împrejurările, publicăm noua listă de bucate a acestor restaurante:

- *1/4 metru friptură de viţel lei 3*
- *una pereche chiftele bej „ 2*
- *ciorbă naturală cu picăţele „ 1*
- *musaca imprime de vară (de damă) . „ 2*
- *prăjituri în dungi . . . „ 2*

Rugăm onoraţii clienţi să viziteze cu încredere restaurantele noastre, şi să ia masa la casele lor, întrucît tovarăşele vînzătoare sînt tot atît de bune pentru funcţia de bucătărese, pe cît e de bun tovarăşul Bivolaru pentru funcţia de preşedinte.

Gospodăria agricolă de stat Barboş, regiunea Galaţi, anunţă cu durere apropiata încetare din viaţă a celor scumpi şi dragi (mai ales scumpi) pe nume: un plug, care zace avînd roţile amputate, o căruţă cu osiile fracturate, un camion cu o roată mîncată de cancer. De asemeni, în stare de comă se află trei vagoane de sulfat de amoniu, care, nefiind folosite de un an de zile, au fost depozitate într-un şopron unde din cauza ploii, vîntului, gerului şi zăpezii de anul trecut sînt pe ducă. Toate acestea ar mai putea fi salvate dacă ar fi tratate urgent cu mai puţină neglijenţă şi nepăsare de către conducerea Gospodăriei. Din păcate însă, în afară de cele de mai sus, avem durerea să anunţăm încetarea din viaţă a unui vagon de îngrăşăminte chimice, care, fiind descărcat în gară, a zăcut în ploaie trei luni şi a sucombat. Inmormîntarea acestui scump, ba foarte scump, fiu al Gospodăriei, va avea loc azi, cioclii fiind directorul Gospodăriei, Prodan Victor, şi inginerul-şef, Popovici, care de altfel au săpat şi groapa mortului. Fie-i ţărîna uşoară, că de la uşurinţă i s-a tras.

Şcoala de 7 ani „Copăcel" din comuna Ocnele Mari, raionul Rîmnicu-Vîlcea, caută urgent femeie de serviciu, care să facă curăţenie în şcoală, deoarece actuala femeie de serviciu face curăţenie în casă, la tovarăşul director Dragomirescu Alexandru. Prezentarea, la tovarăşul director, că, vorba aia, e loc acasă la dumnealui şi pentru două femei de serviciu. Carevasăzică repetăm: prezentarea la director. Leafa la şcoală.

Totodată, mai căutăm profesoară de educaţie fizică, dar să predea numai în timpul iernii, şi fără salariu, deoarece soţia tovarăşului director, care ocupă acest post, nu predă în timpul iernii, dar încasează salariul tot anul.

Solicitanţii sînt rugaţi să se prezinte de asemeni la tovarăşul director şi să aducă cu ei toate actele. Plus autocritica! Critica s-o lase acasă, că n-are loc în schemă.

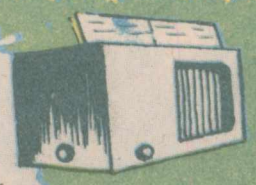

Cine ştie sau a aflat ceva despre soarta aparatului de radio al comunei Nalbant, raionul Tulcea, este rugat să comunice neapărat sătenilor din comună. Acest aparat, după ce a fost stricat de tovarăşul secretar al sfatului, Răducanu Petre, a fost dat de acesta spre reparare Secţiei culturale a raionului (aparatul, nu secretarul) şi acum cînd îl întrebi dă din umeri (secretarul, nu aparatul). Nouă, sătenilor, ne-a fost de mare folos (aparatul, nu secretarul) de aceea rugăm pe cine ştie unde zace de 7 luni de cînd l-a dat la reparat secretarul, să ne comunice, că fără el ni-i tare greu (fără aparat nu fără secretar).

De asemeni, tovarăşul Răducanu a strîns de la tineretul din comună, pentru reparaţia aparatului, suma de lei 210. Cine ştie ce-a făcut cu banii, este rugat să comunice la aceeaşi adresă.

Subsemnatul Tănase Ion aduc pe această cale mulţumiri tovarăşului Florin Rosenberg, şeful Serviciului tehnic ORACA din Ploeşti, de profesie avocat, care m-a scos basma curată în procesul de la Sinaia ce l-am avut cu întreprinderea al cărui reprezentant a fost el, şi acuzat eu. Astfel, deşi am fost găsit vinovat de depăşirea preţului la furaje şi transport, deşi am fost dat în judecată, totuşi tovarăşul Florin, care a luat apărarea întreprinderii, a luat de la mine mai mult, aşa că am scăpat. De asemeni mă declar în complet dezacord cu indivizii Aldea Stelian şi Arghir Nicolae, de la Urlaţi, care, fiind arestaţi pentru contractarea de porci necorespunzători, au fost eliberaţi tot datorită tovarăşului Florin, care şi în acest proces a reprezentat întreprinderea, ca şi în procesul meu. Dar indivizii respectivi s-au situat pe o poziţie nejustă în problema cu onorariul avocatului pe care l-au tras pe sfoară, cînd s-au văzut liberi. Astfel, bietul Florin nu s-a ales decît cu diurna de la întreprindere, plus, bineînţeles, leafa pentru care lucrează. În acest caz însă a lucrat pentru indivizii respectivi, aşa că ei erau obligaţi să-i dea ce i-au promis, că dacă venea un avocat din afară, şi nu venea reprezentantul întreprinderii, nu mai scăpau.

Drept care mulţumesc încă o dată tovarăşului Florin, care are inimă bună, şi mă rog să-l ţină dumnezeu, că la ORACA nu ştiu dacă o să-l mai ţină.

(După materiale trimise de corespondenţii noştri: Marinaş Florea, A. Fogoraş, Iorgu Anton, Alexandrescu, Ion Alexandru.)

MAREA PUBLICITATE • MAREA PUBLICITATE • MAREA PUBLICITATE • MAREA PU

SE MAI ÎNTÎMPLĂ LA UNELE MAGAZINE

Mai sînt unii gestionari în comerțul de stat ce sustrag mărfuri pe care le vînd unor comercianți particulari, cum a fost cazul cu fostul gestionar Gheorghiu Ștefan.

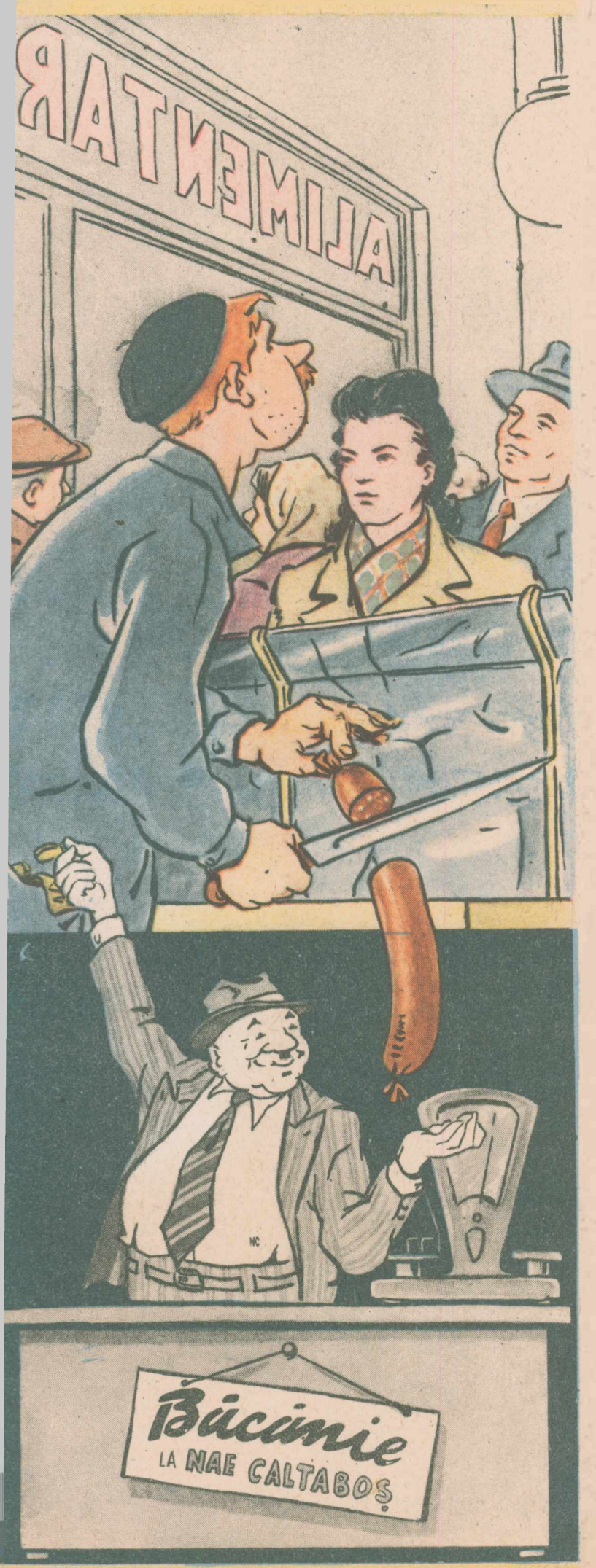

— Salam aveți?
— Este dar s-a terminat...

Desen de A. POCH

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICO,

Prin adresa nr. 404 din 14 iulie 1954, Sfatul popular al comunei Rozavlea, raionul Vișeu, regiunea Baia Mare, îmi aduce la cunoștință că . . . am murit. Am plîns mult, Urzico, la aflarea acestei vești, căci îmi părea rău de mine. Am fost o fată de treabă și am murit în floarea vîrstei, fără ca măcar să fiu conștientă. Acum însă s-a terminat. Dumnezeu să mă ierte, și să-i ierte și pe birocrații de la Sfatul popular din Rozavlea care te îngroapă în registru și te omoară cu o adresă. Eu, pînă una alta, am făcut o cerere de „înviere" la Sfatul popular al raionului Grivița Roșie-București, iar ție ți-am trimis această scrisoare ca să-i „învii" pe cei din Rozavlea.

Vlad Ioana
str. Aristide Briand 21
București

URZICUȚO,

Am intrat de curînd în magazinul universal „Victoria", unitatea de marochinărie și încălțăminte din bulevardul 6 Martie ca să-mi cumpăr o pereche de sandale. Vînzătorul Niță Tudorache m-a servit, sandalele mi-au plăcut, și am întrebat de preț.

Vînzătorul mi-a spus atunci că sandalele costă o sută de lei, dar îmi făcea bonul la prețul de vînzare, loco fabrică, adică 84 de lei. Restul urmînd să-i rămînă lui, loco buzunar. Apoi mi-a cerut banii ca să plătească el. Eu am cerut să-mi facă întîi bonul, că plătesc eu. El a cerut iar banii, eu bonul, el banii, eu bonul, pînă ce, în sfîrșit, a pus sandalele sub tejghea, s-a supărat pe mine și nu mi le-a mai dat. Am reclamat responsabilei magazinului, Adela Abramovici, care a luat partea vînzătorului, pe care eu îl lipsisem de... partea lui.

Te întreb, dragă Urzico, merită asemenea vînzător să mai rămînă... loco magazin?

D. Alexandru
Calea Ferentari 72

URZICO DRAGĂ,

Intreprinderea de industrie locală „Rarăul" din Cîmpulung, regiunea Suceava, fabrică printre altele și produse de tîmplărie. Produsele fabricate sînt bune, pe piață este nevoie de ele, totuși zeci de scaune, mese, uși, bănci, birouri, taburete, dulapuri, bufete, roabe, zac în magazie și în curtea atelierului, pentru că cei care le-au comandat încă din 1953, zac în birouri și nu vin să le ridice. Eu știu, dragă Urzicuțo, că pe piață aceste produse sînt căutate și noi le-am fabricat, ca să fie și găsite. Pînă una, alta aceste bunuri de larg consum sînt consumate în curte de ploaie, de vînt, de căldură și se degradează.

Cred că ar trebui făcut următorul schimb: produsele noastre să fie luate din ploaie și trimise pe piață, ca să le cumpere lumea, iar acei care au dovedit atîta nepăsare, să fie scoși de pe piață, că tot nu-i cumpără nimeni.

M. Cazmatchi
Cîmpulung — reg. Suceava

URZICO,

Ne pare tare rău că n-ai putut să vii la aniversare. A fost tare frumos, Urzicuțo. Mai cu seamă cuvîntarea tovarășului doctor Stanciu de la Secția agro-veterinară a Sfatului.

„Aniversăm, — a spus domnia-sa, — opt ani de cînd am început construirea noului grajd pentru taurii comunali.

Increzător în forțele noastre, în numele colectivului agro-veterinar al Sfatului popular raional Brăila, îmi iau angajamentul să sprijinim, ca și pînă acum, frumoasa inițiativă a locuitorilor din comuna Baldovinești, astfel că peste doi ani, cînd vom aniversa 10 (zece) ani de cînd am început lucrările pentru construirea grajdului, să nu ne mai rămînă de făcut decît... grajdul."

Vasilica Tăslăuanu
Brăila — Piața Lenin 12

URZICUȚO,

Clădirea în care funcționează Sfatul popular al Capitalei, are cinci etaje... și un ascensor. Dar acest ascensor e... (cum să-i spun, ca să nu se supere?) e puțin cam... analfabet. Nu știe să numere deloc. Nici măcar de la 1 pînă la 5. Din cifrele 1, 2, 3, 4, 5, el știe numai pe 4.

Vrei să mergi la etajul al 5-lea? Ascensorul te duce pînă la al 4-lea, și de acolo urci pe jos, pînă la al 5-lea.

Vrei să mergi la etajul al 2-lea? Ascensorul te duce pînă la al 4-lea, și de acolo cobori scările pe jos, pînă la al 2-lea.

Barem dacă acest ascensor maniac ar fi ales cifra 3. Aceasta fiind exact la jumătatea drumului dintre 1 și 5, poate ar pierde oamenii mai puțin timp, și și-ar toci mai puțin pingelele.

T. Cristea
Aleea Sapienței 8

„URZICA" REVISTA BILUNARĂ DE SATIRA ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei 25, Telefoane: Secretariatul de redacție: 4.28.15.
Secția scrisori: 4.60.34. Secția viața internă: 4.72.23.

Urzica

ÎMPĂRȚIREA VENITURILOR

— Pe ăsta eu l-am învățat să muncească pentru mine.

— Și acum îl învață alții să cîștige pentru el!

Desen de GION D. MIHAIL